

Suchej flek

Má už věk na to, aby věděla, co je láska. Kdysi poprvý se jí třásla kolena, potily ruce, žaludek měla na vodě. To, co teď cítí s ním, je... tak trochu jiný. Chtěla by v duchu poskládat dohromady, proč po něm touží. Ale vychází jí jenom, co si nedovede představit.

Nedovede si představit, že by ho neznala. Že by se s ním nevidala. Že by ji nehladil, nehnětl, nešimral. Že by si s ní nepovídala. Že by se k němu netulila, že by ho neprovokovala...

Leží vedle ní a myslí na jedno. Jak je ten svinskej život nespravedlivej. Takže jsem vodepsanej, prolítne mu hlavou. Kdyby to nebylo podruhé... sakra, kdyby to šlo aspoň předtím... tak by... no, jo... ve třiceti... ale je mi vo dvacet víc. Do prdele...Přece nebudu vodted' brát pilule...

Má už věk na to, aby věděla, jak vypadá láska. A aby taky věděla, jak vypadá nepodařenej sex. Markýrování, křečovitý přehrávání, jednoduše přetvářka. To, co se mezi nima před chvílí odehrálo, připomínalo špatný scény z pornofilmu. Přistihne se, že jí to nevadí. Opravdu na jednu zjišťuje, že jí to fakt... ale fakt vůbec nevadí.

Leží vedle ní a těší se, jak si zejtra po ránu půjde zaběhat. Dá si do těla, vyšťaví se do kopce ke trati, pak poběží alejí a možná bude mít štěstí. Třeba zase narazí na tu hubenou blond'atou holku, která tam chodí venčit psa... Třeba bych se s ní moh zastavit dýl, uvažuje a rukou mechanicky přejíždí po hladký kůži ženskýho těla vedle sebe. Těla, kterýho se dotýká a myslí přitom na jiný.

Má už věk na to, aby věděla, že láska dokáže bolet. Ne tak, jak ji před chvílí zabořelo v podbřišku. Ne tak, jak jí občas zabolí, když se jeho prsty na cestě kolem jejích hnědorůžových bradavek v jednom místě zadrhnou, znejistí a na okamžik zarazí, aby se potom pomalu vydaly dál. A ne tak, jako když se konec jeho ukazováčku zastaví na svý okružní pouti, aby stiskl to místo.

Leží vedle ní a hlavou mu prolítne, že ji nemiluje. No, možná přece jenom... trochu... ale rozhodně ne tak jako za mlada miloval Alenu, nebo tak jako kdysi Zdenu, natož tak jako

předloni Kristýnu. Jo, je pravda, že... se jí rád dotýká, přestože ho ty dotyky nevzruší, rád ji hladí, přestože to v něm nevyvolává žádnéj zběsilej chťič. Pozoruje, jak se jí tělo laskáním napíná, jak se jí mění hlas.

Má už věk na to, aby věděla, že lásku by nikdy neodmítla. Ale co je tohle? Sténá, lapá po dechu a vykřikuje. Touží, aby jeho prsty nepřestávaly. Ví, že by se teď měla soustředit, že už to brzy přijde. Že by se měla připravit, aby hned zkraje zachytila ty prchavý drobný záškuby, který se jí pak rozlijou celým tělem jako vlna tepla. Jenomže najednou se blízkost vrcholu začne rozplývat v nedohlednu, šance na uvolnění mizí. Se ztuhlejšma vnitřnostma si uvědomí, že na střešní okno nad nima začínaj dopadat první dešťový kapky. Netrvá ani pár vteřin a spustí se prudkej jarní dešť.

Leží vedle ní a přemejšlí, jestli dospěla k vrcholu. Chvíli se mu zdálo, že jo, ale pak tak najednou ztichla, že ho znejistěla. Nechce se jí ptát, nerad o tom mluví. Takže se rozhodne počkat, co řekne sama. Ale ona mlčí a pozoruje bubnující vodopád na okenním skle. A tak se i on přizvedne na loktech a dívá se na rychle se měnící čůrky vody... Obtékají drobný nečistoty, z tenkých pramínků se stávají silnější a ty rychle sjíždí dolů. Sleduje jejich proměnlivý trasy a najednou si uvědomí, že chce, aby odjela.

Má už věk na to, aby věděla, že láska se nedá vynutit. Proto se obrátí, zaloví vedle gauče, vytáhne kalhotky a punčocháče a vzápětí si je oblékne. Pak vysvobodí podprsenku ze zajetí jeho košile, svetřík a sukni zvedne z koberce. Když dopne zip, ohlédne se po něm.

Leží vedle místa, který ona před chvílí opustila, a sleduje, jak se obléká. Nerozumí tomu, co se v něm děje. Na jednu stranu si přeje, aby už odešla... Na druhou v něm sílí pocit, že by ji měl zadržet. Neudělá nic...

Má už věk na to, aby věděla, že láska se nemusí podrobovat žádnéjm zkouškám. Prostě buď je nebo není. A tak si vezme kabelku, vklouzne do mokasín a ohlédne se na něj. Já jdu, řekne a on se zvedne, natáhne si džíny a doprovodí ji ke dveřím. Krátkej polibek rozluští poslední pochybnosti. On chvíli hledá klíče, pak je najde a odemkne. Vyjde s ní na chodbu. Než dorazí k domovním dveřím, přestane pršet.

Stojí na chodbě před oknem a pozoruje ji, jak nasedá do auta.

Pozoruje, jak se auto rozjede a na blízké křižovatce zahne doprava.

Nekonečně dlouho pozoruje, jak na silnici před domem zůstal suchej flek.

Má už věk na to, aby věděla, že i jedna esemeska může leccos změnit. A tak – když ji známej tón upozorní, že jí přišla zpráva – vytáhne mobil z kabelky. Na semaforu, ke kterému zrovna dojíždí, naskočí červená a ona získá pár vteřin na přečtení. PO TVYM AUTE TADY ZU-STAL SUCHEJ FLEK. CHYBIS MI.

Ze zamyšlení ji probere až zvuk klaksonu. Koukne na světla, je zelená. Chvíli po tom, co se rozjede, zapne autorádio. Prostor kolem ní se rázem zaplní starým hitem a hiphopovej zpěv Justina Timberlaka na ni zaútočí záludnou otázkou:

WHERE IS THE LOVE?

Váj

Prašná polní cesta vinoucí se mezi stříbrnými, místy spíš zašedlými listy olivovníků je dovede na rozlehlou oblázkovou pláž. Pískovcové balvany ji rozdělují na nestejně úseky. Zdá se, že nikde nikdo není. Pak v dálce u skupinky několika keřů zahlédnou osamělý modrý skútr. Možná tam by mohl někdo být, pomyslí si.

Sesednou z motocyklu a napijou se. Pak se rozhodnou chvíli zůstat.

Ona a on.

Ani si nesvlékne džínové kraťasy, hned seběhne ke břehu a ponoří bosé nohy do vody. Pak si sedne na vystouplý balvan a bílé tričko si vyhrne k hornímu dílu plavek. Slabý vítr si pohrává s kapkami potu na zádech i břiše. Nohy jí omývají drobné, načechrané vlny. Je pětatřicetistupňové vedro.

Ty nepůjdeš do vody? zeptá se, sotva mu kalhoty spadnou ke kotníkům a zároveň shodí letní košili. Nahý vstupuje do vln a obrací se k ní. Měla to být nejspíš němá pobídka, ale na kluzkých oblázcích ztratí rovnováhu a jeho tělo zapadne do vody s mocným šplouchnutím.

Ona se neubrání úsměvu. Pak zakroučí hlavou.

Možná za chvíli... teď se mi chce jenom tak sedět..., oznámí, když mu hlava znova vykoukne nad hladinu. *Je to tady nádherný.* Muž přikývne a vyrazí kraulem podél břehu.

Pláž obklopuje z obou stran nízké pohoří. Skály zleva připomínají tvarem ponorku. Zprava se útesy podobají hlavě krokodýla. Sedí uprostřed samoty, noří se do sebe, vděčná za takový klid. Dlaní přejíždí teplé kamínky, které neochladí ani občasné přívaly studené vody.

Zavře oči.

Tady by se dal napsat příběh, napadne ji. Spíš jednoduchý oslavný monolog na krásu moře s křídově bílými chomáči pěny na hřbetech vln. Takových už bylo, promluví uštěpačný hlas kdesi v její hlavě. Co takhle óda o pokoře a klidu?

I těch bylo napsáno nepřeberně...

O okamžiku, ve kterém se nic zásadního nestane, ve kterém nedojde k žádnému osudovému zvratu, a přitom je v něm obsažené všechno?

O tom, co je život...

Další kritická námitka nedostane šanci. Potlačí ji vzpomínka na jejího dědečka. V neděli po ránu vbíhávala do jeho pokoje a radostně se usazovala v nohách široké manželské postele. Bylo jí šest, nejvýš sedm. Její zvědavé otázky častokrát přerušovaly dědečkovy pohádky.

Až jednou se s vážnou tvářičkou zeptala. *Dědo... co je to život?* A starý pán – pravověrný komunista – se snažil stvoření před sebou pojem poctivě vysvětlit. Když už se zdálo, že je malé osůbce vše jasné, překvapila ho otázkou: *A proč?*

Vzdal se a šel jí udělat kakao. Jo, děda...

Náhle zaslechne blízko sebe zvláštní šplouchnutí. Tolik odlišné od jemného zvuku vlnek při-
rážejících ke strmému břehu moře. Než stačí otevřít oči, které se jen nerady a malátně pro-
bouzejí do reality, ozve se poblíž:

Hi... Do you speak English?

Ohromeně zírá na nahou postavu snědého mladíka, který vylézá z vody.

Hi, pronese tiše a pokývne. Hlavou jí prolétne shluk myšlenek, od *kde se tady hergot vzal až po co budu hergot dělat?*

Nepochybuje o tom, že mladý muž je Řek. A chápe i jeho další otázku, kterou se pídí, odkud je ona. Řekne mu to. Přestože by místo toho nejrady zavolala na svého muže, který se v dále právě obrací nazpátek, aby si pospíšil. Zrovna dneska musí plavat až kdovíkam, napadne ji.

It's your man?

Přikývne. Jo, ten náruživý plavec támhle vzadu je můj muž.

What's your name?

A proč to chceš vědět, pomyslí si. Začíná si připadat jako u výslechu. A vůbec... nechce si nechat vzít nějakým Mikem, jak se naháč vzápětí sám představí, předchozí pohodu.

Why? zeptá se nyní ona s výrazem, o kterém doufá, že je dostatečně drzý.

Proč bych ti měla říct své jméno? Nebo proč bych si měla pro tuhle chvíli nějaký vymýšlet?
Proč?

Váj? opakuje po ní a zdá se, že její „nezdvořilost“ nechápe.

Why do you ask? chce se žena už znovu zeptat, ale mladík ji předběhne.

OK... your name is Váj.

Fajn, pomyslí si ona, takže první nedorozumění anebo spíš srozumění máme za sebou. Už aby tu byl, ohlédne se netrpělivě po svém muži a je mile překvapená, že zvýšil tempo. Nahota mladíka stojícího před ní ji znervózňuje. Jeho zřejmě znervózňuje její neochota s ním víc komunikovat. Přejde proto na běžné fráze o počasí, všudypřítomném písečném prachu a slunci.

Když se za pár minut vynoří z vody její muž, mladík se chystá zapojit ho do víceméně jednostranné diskuze. Muž však anglicky nerozumí, a tak se obrátí na ženu:

Co je TO zač? Kde se tady vzal?

Nevím... najednou se tu vynořil, usměje se ona, už o poznání klidnější. Pak vysvětlí Řekovi, že její muž anglicky nemluví. Vnímá přitom měnící se rozdíly v jejich postoji, ve výrazu obličeje, v tónu hlasu.

Je to mladík, kdo nyní znejistí, a rychle se loučí.

You have beautiful eyes, but they look sad, pronese k ženě, než se ponoří do vln, aby doplaval k místu, kde stojí zaparkovaný modrý skútr.

Co říkal? chce vědět muž.

Že je dneska velký horko, odpoví ona a dívá se za hlavou s černými nakrátko ostříhanými vlasy, která se začíná prodírat drobnými vlnami.

Chvilí je ticho.

Neřek BIG.

Cože?

Řek něco jinýho, trvá si na svém muž, protože anglické slovo velký zná dobře z objednávání piva. Vždycky si dává velké.

Připadám ti smutná? Mám smutný oči? zeptá se s pohledem upřeným kamsi za něj.

Ne... Jo tak... o co tu vůbec jde?

O nic... jenom ti překládám tu poslední větu. Že mám smutný oči.

To je blbost.

Aha.

Zadívá se do vody a přemýšlí, kam se poděl předchozí mír v duši. A připadá si jako ta malá holka sedící na dědečkově posteli, toužící znát odpověď na úplně všechno. A připadá si podivně podvedená, že ten okamžik, ve kterém se nic zásadního nestane, ve kterém nedojde k žádnému osudovému zvratu, a přitom je v něm obsažené všechno, trvá tak krátce. A připadá si osamělá, přestože její muž stojí přímo vedle.

O co tu vůbec jde...

S cizí ženou ve vlastním autě

(hra na pravdu ve středním věku)

Lednová noc je mrazivá, ale prostor auta je příjemně vytopený. Vůz vjíždí na dálnici, ze které poslední sněhovou nadílku odklidili před pár dny. Suchá silnice proto svádí řidiče k rychlé jízdě. Ne však Leona. Ten si naopak užívá pocit, že nikam nespěchá. Auto tedy zůstává v pravém pomalejším pruhu, v dálce před ním září do tmy červené odrazky kamionu.

Muž soustředěně řídí, očima prozkoumává spoře osvětlenou tmu před sebou. Přesto se neubrání, aby občas nezabloudil pohledem doprava. Minulý rok mu bylo padesát, ale cítí se na míň. Poslední dobou je se svým životem nadmíru spokojený, sám o sobě tvrdí, že má všechno, co kdy chtěl. Není ve svém věku nepřitažlivý – celoročně opálený, modré oči, ostře řezané rysy, šlachovitá postava.

Bára si pohodlně natáhne nohy, vypadá jako by se chystala spát. To ne, bleskne Leonovi hlavou. Žádný spánek, musíme si přece promluvit.

„Hele, co ty si vlastně o mně myslíš?“ pronese rádobý neutrálním tónem.

Ani v duchu si nechce přiznat, jak moc mu na její odpovědi záleží. Zná ji dva roky. Za tu dobu ho leckdy napadlo, že ženu jako ona dosud nepotkal. Ne že by jeho Kateřina byla nějaká slepice. Naopak, Leon ví, že Káťa ho udělala. Vždycky ho podržela. Věděla, kdy mu dodat sebevědomí – přesně v těch chvílích, kdy si nadával, jakej šílenej podnik zase rozjel. Navíc je i po padesátce pořád kus. Dřív mu ji chlapi hodně záviděli a on vždycky tvrdil – Káťa je můj zlatý poklad, moje druhá půlka, bez té bych byl někdo úplně jinej.

„No, že seš bezva kamarád... co čekáš, že ti před půlnocí řeknu?“ přeruší jeho úvahy Bára.

Leon nepatrně přibrzdí. Uvědomí si, že ačkoli jede jen stovkou, vzdálenost do Plzně se krátí rychleji, než by si přál. Co kdybych zastavil někde u pumpy, prolétne mu hlavou. Dali bysme kafe, v klidu si promluvili.

Vtom Bára dodá:

„Máš něco proti tomu?“

„Čemu?“ znejistí Leon.

„No, že... tě považuju za kamaráda.“

„A ty myslíš, že chlap a ženská spolu můžou kamarádit?“

Bára se k němu natočí, do přítmní vozu zamrkají její velké zelenohnědé oči.

„V našem věku?“

„Jak... v našem věku...“ skoro se rozčílí Leon, „já se cítím na dvacet... a tobě je o deset míň, tak co blbneš s věkem?“

„Aha... takže se mám cítit jako desetiletý fraček?“ rozesměje se Bára.

Leon se nesměje. Ani by se nikdy nedokázal smát tak dlouho a uvolněně jako ona. Právě to se mi na ní líbí nejvíc, pomyslí si. Její smích... bláznivej, upřímněj, ničím nespoutanej smích. V nějakém časopise u zubaře nedávno četl, že smíchem ženy okouzlují muže, o kterého stojí. Smějou se jeho vtipům, i kdyby to byly naprosté blbiny. Toho, s kým se smějou, jednoduše chtějí. Jenomže Bára se směje furt, napadne ho vzápětí. A s každým.

„Co kdybysme někde sedli ještě na kafe?“ nadhodí Leon.

„Nevím... asi ne, já bych pak nespala.“

„Tak si dáš džus nebo čaj... prostě něco k pití,“ pokusí se znovu.

„Ne, Leo, jsem docela utahaná, už bych chtěla domů... do postele.“

Leon předjede plazící se dodávku, hlavou mu přitom proletí, že takhle jí TO nejspíš neřekne. Bára se na něj zadívá, tuší, že její odpověď se mu nelíbí. Taky že jo, prolétne jí hlavou, zase už se zakabonil jako buldok... Leon jí připomíná buldoka, jen když se mračí. To se mu kůže na čele hrozivě zkrabatí, rty vyšpulí ven a hustým obočím pohybuje sem a tam.

Vzpomene si, jak dnes – cestou z ředitelství – mluvil a mluvil. Jak toužil po obdivu, jak mu nestačilo její polohlasné přitakávání. Jsem šťastnej člověk, opakoval několikrát, mám všechno, proto mě ty blafy, co na nás generální vybalil, nemůžou vůbec rozhodit.

Ale rozhodily, uvědomí si Bára. Zcela jistě rozhodily... proč by mě jinak přemlouval k procházce večerní, nevlídně zimomřivou Prahou, proč by se chtěl zastavit v tý pivnici na Kampě? Když pak pozdě večer dorazili k autu na parkovišti, cítila z něj podivnou tíseň. Od té doby, co se známe, napadne ji, se už tvářil všelijak. Ale nikdy ne tak stísněně jako dnes. Co se to s ním děje?

Leon mlčí. Tak ona by chtěla do postele... To já taky a docela rád... s NÍ... Kdybych ovšem neměl Kát'u. Nedokáže si totiž představit, že by porušil důvěru, kterou s Kát'ou poslední roky znova budovali. Potom, co ji – krátce po čtyřicítce – zradil, slíbil, že se to už nestane. Svůj slib opravdu dodržel. A Kát'a to věděla. Takže?

Takže nic, pomyslí si. Máš přece všechno, ne? Skvělou rodinu, dům se zahradou, práci, která tě baví... A jako bonus kamarádství s Bárou... Kamarádství.

Ale jo... báječnej vztah, promlouvá sám k sobě v duchu, dá se s ní mluvit o čemkoli. Je na chlapský myšlení zvyklá... Možná právě proto by chtěl vědět, jaká je. V posteli. Možná, že za to můžou její oči. Zelenohnědý kočičí oči. Hluboký, klidný, doširoka rozevřený. Někdy jí unikne takovej zvláštní pohled. Šibalsky nevinnej. A ten mě dostává, uvědomí si.

Taky Bára mlčí. Přemýšlí, jak by se Leon zachoval, kdyby mu řekla, co se jí zrovna honí hlavou. Že kamarádství mezi ženskou a chlapem má svý meze. Většinou totiž dřív nebo později jednoho z nich napadne, jaký by to s tím druhým bylo... Úsměv jí přelétne po rtech. Ne, s Leonem si to neumí představit... Nebo že by přece?

Ticho v autě násobí jejich mlčení. Prolomí ho až troubení za nimi jedoucího vozu. Smysl toho výstražného signálu nepochopí ani jeden z nich. Když později vjedou do předměstských uliček západočeské metropole, Bára si pročísně rukou vlasy a otočí se na Leona:

„Na tý Kampě... to bylo moc fajn, vid’? Škoda, že byla taková zima –“

Muž ji nenechá domluvit a vyhrkne:

„Tak bysme si to mohli zopakovat... teda až bude líp.“

Hlavou mu přitom proletí, že má poslední minutu, aby jí řekl, nač už dlouho myslí.

Jestli se z jejich kamarádství náhodou nestává něco víc.

Jenže čas vyprší, aniž by se dokázal rozhodnout. A tak zabrzdí před omšelým panelákem na kraji sídliště. Bára si odepne bezpečnostní pás. Nedaleko je vchod číslo 12. Tam – v třípokojovém bytě ve čtvrtém patře žije už patnáct let se svým mužem a dětmi.

„Dík... tak zejtra, pa...“

„Jo... zejtra,“ opakuje Leon a nakloní se jejím směrem. „Dobře se vyspi,“ zašeptá skoro u jejího ramene.

Žena vystoupí a otočí se pro tašku na zadním sedadle. Muž ji však předběhne a kabelu jí podá. Na chvíli se jejich ruce setkají. Prsty se dotknou a prchavý okamžik vzkřísí neodbytnou otázkou.

Jaké by to s ní bylo?

Jaké by to s ním bylo?

Dveře se zaklapnou, Bára odchází. Po několika krocích se otočí a krátce mávne. Auto se pomalu rozjíždí. Leon má ruce na volantu, zvedne na pozdrav pravý ukazovák. Ve světle pouliční lampy ještě zahlédne, že se Bára usměje.

Po pár metrech auto prudce zabrzdí a Leon vyskočí z vozu.

„Báro...“

Odpoví mu jen kovový zvuk právě se zavírajících vchodových dveří.

Kamarád... kamarádka. Ta slova mu krouží hlavou a on se cítí nezvykle sám.

Co tu blbnu, vynadá si v duchu a nasedne do vozu. Ale přesto... co kdyby... Nechá mozek ještě chvíli kombinovat neuskutečněné možnosti. Vtom se prostorem auta rozezní mobil. Leon po něm rychle hmátne. S nadějí. S touhou. S pocitem, že dostal druhou šanci. Naděje však odumře, jakmile uvidí písmena na displeji: *Káťa.*

„Ahoj, už jedu, za chvíli jsem doma,“ poslední slova vysloví s přehnaným důrazem.

„Ahoj, to je dobře. Zatopila jsem v krbu... ale jak sedím a koukám do ohně... chybíš mi tu...“

„Dej mi pět minut.“

„Jasně, tak pa.“

Hlas ženy dozněl. Důsledky těch několika vět na sebe nedají dlouho čekat. Část Leonova já opustí bludiště podivných emocí a z vedlejších uliček se vydá na známou trasu. Na hlavní třídu s jedinou směrovkou – domov. Druhá část jeho duše ještě chvíli otálí kdesi před vchodem číslo 12. Když však vůz zatočí k rodinnému sídlu, spojí se jedna polovina s druhou.

A tak se myšlenky na ženu se zelenohnědýma očima schovají zpět do bezpečné ulity přátelství. Kdo ví, jestli ještě někdy vykouknou...

Elena a Herbert

Ona se jmenuje Elena. Svátek slaví šestnáctého března. On se jmenuje Herbert a má svátek ve stejný den. Žijí spolu *odnepaměti*, alespoň tak to říkávají, když se jich někdo zeptá. Dva staří lidé. Jemu bylo v únoru sedmasedmdesát, jí zkraje dubna sedmdesát pět.

Letos v říjnu oslaví zlatou svatbu. Do té doby však zbývá ještě spousta času. Dnes je totiž první červnová sobota... Pomalu si to šinou ke své lavičce. Ano, považují ji za svou. *Je jejich*. Minulé léto sem do parku chodívali skoro každý den. Jen tak... posedět ke kašně. Jenže dnešní odpoledne je výjimečné.

Po tuhé zimě se Herbert začátkem jara roznemohl. Musel do nemocnice. Diagnóza zněla oboustranný zápal plic. Lidé v jeho věku na něj umírají. Herbert měl štěstí. Nebo starostlivou a pečující Elenu. Nebo obojí.

Když se vrátil, byl slabý jako moucha. Zdálo se, že ani jarní slunce ho nepostaví na nohy. Na cesty do parku prostě neměl pomyšlení. Během několika týdnů však v péči starostlivé Eleny znovu nabral sílu, a tak dnes nastal jejich velký den. Poprvé od loňského podzimu se vydali ke své lavičce. Z domu, ve kterém bydlí už víc než dvě desetiletí, vyšli do omšelých ulic staré městské čtvrti. Brzy dorazili k nedalekému mostu svatého Petra. Na něm se chvíli zdrželi. Herbert důležitě pozoroval stav vody na ukazateli nad jezem, Elena mezitím sledovala kachny, které postávaly na břehu. Za mostem pak odbočili do parku.

Tak... a teď se tady šourají po cestě. Herbert hůlkou občas zlostně odmrští kamínky nebo spadlé větvičky z jinak upravené pískové pěšiny. Jindy by se Elena jeho výkyvům vzteku usmívala. Dnes ne. Od rána se necítí ve své kůži. *To ten dopis*, napadne ji. Nechce ale dát nic najevo, nesmí přece pokazit *dnešní* odpoledne. Letmo se na manžela podívá. *Zná ho... ach bože, jak ona svého Berta zná*. Za všechna ta léta, kterými ji tehle – nyní už plešatý – tyran provází.

Kdysi si z jeho výbuchů zlosti dělala hlavu... Kdysi se dokonce obviňovala a hledala příčinu v sobě... Kdysi ji jeho pedantství skutečně dohánělo k zoufalství. Později jí naštěstí došlo, že Herbert se takhle chová, jen když ho přepadne strach. Zjistila, že všechny jeho vzteky mají společného jmenovatele. Bojí se, že svou ženu ztratí.

Pravdou je, že Elena bývala krásná a muži se za ní otáčeli. Její plavná chůze, dokonalá postava a hříva medových vlasů vzbuzovaly zájem chlapeckých očí, kdekoliv se objevila. Herbert to

věděl. Na jednu stranu mu dělalo dobře, že ho svět vidí po boku takové krasavice, na druhou tonul neustále v obavách, že se objeví někdo, kdo mu Elenu odvede.

Ujišťovala ho sice o své lásce, on však přesto občas propadal nedůvěře. Ne že by zběsile žárlil, jen těm slovům nevěřil. Dlouhá léta byli sami. Bezdětní. Až když přestali doufat, ukázalo se, že se na ně štěstí usmálo. Ano, tehdy, před čtyřiceti lety přišla Elena do jiného stavu...

„Viděls ji?“ zeptá se žena muže a míří přitom ukazovákem pravé ruky na strom. „Támhle... koukej, no, přímo před tebou na tom starém buku.“

Herbert se zastaví, narovná shrbená záda a zadívá se tím směrem.

„Ne,“ konstatuje suše. Pak dodá: „A koho?“

„Veverku... určitě to je ta zrzka, co za mnou chodila loni v létě. Ta, co jsem ji krmila,“ dychtivě odpoví Elena.

„Hmm... aha... no to je toho,“ zahuhlá Herbert a chystá se jít dál.

„Počkej, podívej se přece, támhle jí vykukuje hlavička... a teď ocas.“

Muž však znovu skloní hlavu k zemi a pomalu zamíří k nedalekému kruhovému prostranství. Ke kašně. K jejich lavičce. Těžce usedá, opírá se přitom o hůl, nakonec se však s uspokojením narovná a rozhlédne kolem. Žena zůstala, kde ji opustil, pozoruje větve mohutného buku před sebou a cosi si tam sama pro sebe mumlá. Po chvíli i ona dojde k lavičce, sedne si vedle Herberta a řekne:

„Zapomněla jsem na oříšky, opravdu je to ona, zítra... zítra jí je přinesu,“ vzdychne, jako by veverka musela do té doby kvůli ní hladovět. „Pamatuješ, jak mi skoro jedla z ruky?“ obrátí se k muži vedle sebe. A potom... V další vteřině jí za hrudní kostí projede silná bolest. Tak silná, že Elena jen zalapá po dechu a pravá ruka se jí samovolně vymrští vzhůru. Dlaní si tiskne místo uprostřed dávno povadlých prsů, tlakem se snaží bolest zapudit.

Herbert zkoprní. Právě se nadechl, aby Eleně sdělil, že *ta veverka ho vůbec, ale vůbec nezajímá, ba co víc, že mu není jenom lhostejná, ale dokonce odporná, protože je jistě plná blech nebo jinejch neřádů... že jí to říkal už loni...* Ale nic z toho mu teď z úst nevyjde. Zírá, jak se obličej ženy vedle něj krabatí potlačovanou bolestí, šedne, jakoby se scvrkává. Stěží porozumí větě, kterou ze sebe Elena vysouká:

„Berte, zavolej... záchranku, je mi hrozně zle.“

Najednou se cítí bezmocný, loví v kapse starého manšestrového saka mobilní telefon. Pořádila mu ho ona, zjara mu ho přinesla do nemocnice, kde ležel s tím zpropadeným zápalem plic. Přestože za ním chodila každý den s kastrůlkem drůbeží polévky, vždycky mu volala ještě večer.

Sakra, jaký číslo, zoufale přemítá Herbert a panicky mačká telefon v dlani. Známý signál ho upozorní, že mobil se právě vypíná.

„Proboha... hergot, co to dělám,“ zděsí se muž. „Eli, už to bude, počkej, hned... hned,“ úzkostně vykřikne k ženě, která zápasí s dechem.

Když se za deset minut ozve na kraji parku houkání sanitky, Herbertova vyděšená tvář ožije nadějí. Stojí vedle lavičky a mává holí na přibíhající záchranáře. Ti zanedlouho pokládají Elenu na nosítka. Žena už téměř nevnímá, netečné oči odrážejí koruny stromů a zamračené nebe. Bolest jí spaluje hrud' i hrdlo. Těsně předtím, než mladý lékař připevní kyslíkovou masku na ženin šedý obličej, se v Eleniných duhovkách mihne vzápětí odeznívající stopa zájmu... Vysoko nad ní ve větvích mohutného buku právě probleskla zrzavá skvrna.

Sanitka se rychle rozjíždí, o minutu později park opět ztichne. A chundelatá zrzka, která z výšin pozorně sledovala dění kolem lavičky, se opatrně spouští dolů.

X

Poslední červnovou sobotu je nesnesitelné dusno. Herbert postává na mostě svatého Petra už dobrou půlhodinu. Tmavým kapesníkem si otírá pot z čela a pozoruje vodu pod sebou.

Vypadá sešle... cítí se tak. Za poslední týdny neuvěřitelně zestárl.

Jeho Elena *pro něj* zemřela. Zastydí se. *Pohřbils ji, ačkoli ještě žije*, bleskne mu myslí. *Žije... jo, žije, ale co je to, sakra, za život?* Hlavou mu proletí vzpomínka na okamžik, kdy mu lékař sdělil, že se k infarktu přidala i cévní mozková příhoda. *Mrtvice*. Díky moderní technice – napojená na přístrojích ve dne v noci – Elena přežívá.

Nejdřív za ní Herbert chodil každý den. Pak však zjistil, že se s Eleniným stavem nedokáže smířit. Ano, nedokáže na ni mluvit nebo jen tak u ní sedět, když ona nevnímá. Potřebuje odezvu. Potřebuje vidět zlepšení. Potřebuje naději.

Proto se nyní starý muž cítí úplně vykořeněný. S něčím takovým nepočítal. Doma ji všude vidí, všude ji hledá. Za ní na kliniku se mu ale nechce. Dnes se však i v tomhle hrozném horku raději vydal z bytu ven, než aby jako včera propadl depresi.

Zaloví v kapse plátěné košile a vytáhne pomačkaný list papíru. Dlouho si ho prohlíží, než ho začne trhavými pohyby svraštělých rukou cupovat na drobné kousky. V třepotavém dešti drobných útržků, které se zlehka snášejí na vodní hladinu, se odrážejí stříbrné paprsky vsudypřítomného slunce. Než je pohltí temná voda líně plynoucí řeky, doženou je nedaleko plující kachny. Hrnou se k nim jako o závod, když však zjistí, že nejsou k jídlu, postupně ztrácejí zájem a pomalu odplouvají.

Proč to ten hlupák jenom psal, ptá se Herbert v duchu snad posté a hlavou mu znova prolétne těch pár vět. Tolikrát přečtených. Jedenkrát vysvětlených. Petr rád dodržoval zavedené rituály. Jednou za měsíc si s matkou psal. I v době mobilních telefonů dávali oba – nejspíš z jakési nostalgie – přednost papíru. *Netušil jsem, že to mámu tak sebere, táto*, řekl mu, když spolu před několika dny vyšli z kliniky.

Přiletěl ze Švédska, kde žil víc než patnáct let, jen na víkend. *Svea chtěla rozvod a já koneckonců taky. Nemělo to cenu. To, že už mi nedovolí brát Hannu s sebou do Čech, jsem psát nemusel, máš pravdu*, přiznal syn cestou k parkovišti. Vovšem z půjčovny pak zavezl otce domů.

Kachny dávno vylezly na břeh, lesklá vodní hladina je znovu rovná jako promítací plátno. Herbertovi zahleděnému do temné hlubiny pod sebou se na okamžik zjeví drobná tvářička jeho osmileté vnučky. Odvrátí hlavu, rukou si promne oči. Vzpomene si, jak Elena malou Hannu milovala. Věděl, že vždycky toužila po dceři. Na stará kolena se jí podařilo splnit si tohle přání aspoň částečně. Jak jen se vždy těšila na pravidelné návštěvy své vnučky.

Celé dny se Haničce věnovala naplno – chodila s ní do zoologické zahrady, do kina a na dětská představení do divadel. Díky otci uměla malá obstojně česky a babička její znalosti češtiny cíleně prohlubovala. Před spaním jí četla pohádky, k narozeninám posílala české knížky... Snacha se do Čech podívala pouze jednou. Později Petr rodičům vysvětlil, že Svea se tu necítí dobře. Prý jí vadí provinčnost typická pro malou postkomunistickou zemi. Odmala vyrůstala ve Stockholmu, byla zvyklá na hektický život velkoměsta. Elena se tomu zasmála. *Hochu, hochu*, podotkla tenkrát, *jestli ta tvá Svea není tak trochu typickejšnob*. Tehdy syn svou manželku ještě obhajoval. Z kusých rozhovorů během dalších návštěv však začínalo být jasné, že jejich vztah prochází krizí.

X

Herbert se rozhlédne kolem, voda pod mostem stále zeje prázdnotou. *No, musím dál*, pomyslí si a vleče se k nedalekému parku. S myšlenkami na Elenu, na syna i na vnučku se dobelhá k lavičce. *K naší lavičce*, napadne ho ve chvíli, kdy usedá. Těžce dýchá, horko ho zmáhá. Najednou se téměř lekne. Vedle nohy mu proběhne zrzavé zvířátko. Po chvíli se vrátí a z půldruhého metru ho napjatě pozoruje. *Mohla by to být vona, zrzka jedna*, pomyslí si Herbert, když si uvědomí, že právě tak vypadala Elenina oblíbená veverka. Zašátrá v kapse po kapesníku, aby setřel pot z tváře. Veverka jako by čekala, že vyndá nějaký pamlssek, se opatrně přiblíží. V další chvíli odvážně vyskočí na druhý konec lavičky a nakloní hlavičku. Z očekávání ji vytrhne až starcův zbytečně hrubý hlas:

„Koukej mazat, nic nemám... vidíš přece,“ napřáhne směrem ke zvířátku prázdnou dlaň.

Veverka místo úprku přihopká k natažené ruce. Překvapený Herbert ji nechává viset ve vzduchu. Náhle se zrzka obrátí a nečekaně dlouhým skokem prolétne vzduchem, aby se zachytila na kmeni nejbližšího buku. V následujících vteřinách zmizí ve větvích.

Herbert zůstane zaraženě zírat na hladkou kůru stromu, pak stáhne ruku k tělu a dlaní bezmyšlenkovitě poplácá dřevo lavičky...

X

Den nato se znatelně ochladí. Brzy po poledni se Herbert vypraví na kliniku. Ani dnes na tom Elena není líp. Nevnímá jeho přibarvené vyprávění o zrzavé potvůrce, která se včera přiblížila až k jeho dlani. Nevnímá, jak jejímu muži při těch slovech vlhnou oči. Nevnímá, s jakým úsilím se dnes snaží v jejím bezvládném těle probudit alespoň nepatrnou odezvu. Marně. Po celé hodině se stařec zvedne. S hlavou skloněnou víc než jindy odchází.

Do parku dorazí se sáčkem oříšků v kapse. Ačkoli to nikdy nedělá, dnes se v duchu vsadí s osudem, že když zrzka přiběhne a vezme si od něj pamlsek, Elena se jistojistě uzdraví. A tak se usadí na lavičce a vyhlíží ten zablešený chomáč rezavých chlupů. Sedí ztuhle, aby ji nevyplašil, ale veverka nikde. Když se po několika hodinách zbytečného čekání rozhodne vstát, nohy mu vypoví službu. Křeč pod koleny mu krutým tlakem sevře tepny, Herbert bolestí zalapá po dechu. Po chvíli mu staré tělo přece jen dovolí postavit se na nohy. Stařec se opře o hůl a belhá se pryč. Po několika krocích se však zastaví. Odevzdaně vyloví z kapsy sáček oříšků a vrátí se s ním k lavičce. Roztrhne obal a nechá sáček ležet na dřevě.

Mezi soumrakem ztichlými stromy se vydá zpátky domů. Těžkými kroky, s prohloubenými vráskami kolem úst, s očima plnými beznaděje. *Hergot, proč nepřišla? K čemu to všechno, Eli, prosím, Eli...*

Neohlédne se zpátky, proč taky. Nevidí proto, že *jejich* lavička se stala místem hodování. Zrzavou chundelatou veverku dnes doprovází černá neméně chundelatá krasavice. Nebo krasavec? Kdo ví? Ale zdá se, že oběma náramně chutná...

Zn.: Hledám druhé křídlo...

Každý jsme anděl s jedním křídlem, abychom mohli vzlétnout, musíme se obejmout. Citát, který kdysi četla, se jí vryl do paměti. Ráda by bývala někoho objala, ráda by vzlétla. Měla koho? Měla s kým?

Možná budu mít, pomyslela si Kamila, když ten prosluněný květnový podvečer pozorovala svou tvář v zrcadle. Sáhla po pudru a přetřela si štětcem střed obličeje, párkrát jemně poklepa-la směrem od brady k dekoltu.

Rok samoty po rychlém rozvodu vnesl do jejího života až přílišný klid. Přestěhovala se do prostorné garsonky s balkonem a nelitovala, že ji zařídila ne právě levným nábytkem. Její bývalý muž zůstal ve starém bytě s „novou“ – jak jinak než mladou – ženou.

Měla jediného, nyní skoro dvacetiletého syna, který se ještě před rozvodem svých rodičů rozhodl hledat práci na druhém konci světa. Nerada ho pouštěla, ale nedal si říct. Toulavé boty zdědil zřejmě po dědečkovi z otcovy strany, ten v mládí procestoval skoro celou Evropu.

Od zrcadla v koupelně přešla do pokoje, roztržitě rozevřela časopis, co ležel na stolku vedle křesla. Nezačetla se, a proto ho za okamžik odložila zpět. Zavřela oči. Myslí jí kroužilo jen jedno slovo. *James.*

Tak se jmenoval onen známý neznámý z virtuálního světa. Ani ne před třemi týdny vstoupila na Seznamu do jedné z chatovacích místností. Nechala se k tomu zlákat mladou kolegyní z práce, která chatováním trávila valnou část pracovní doby. A tak poznala Jamese. Působil rozumně na rozdíl od řady dalších, kteří místnost zvanou „Ach, ta samota“ navštěvovali. Vlastně si nejčastěji povídala jen s ním. Bylo zvláštní, že ani jeden z nich neměl potřebu překročit práh tykání. Kamila se od začátku skrývala v anonymitě své virtuální přezdívky Nikky. Místo pro fotku nechala ve svém profilu prázdné, mohla tedy snadno vystupovat jako pětaticetiletá psycholožka, kterou ve skutečnosti nebyla. Nebylo jí ani těch pětaticet. Lidé jí sice hádali o dost míň, ale pětaticetiny oslavila už před sedmi roky.

Hned první večer, co se s Jamesem na chatu seznámila, jí zvědavost nedala, a tak si vyhledala jeho profil. Tvář na fotografii jí připomněla muže, se kterým bylo kdysi všechno poprvé. *To přece není možný,* zatajil se jí dech. Jenže jak se jejich chatování odvíjelo dál, uvědomila si, že by to skutečně mohl být on... Tolik drobností přece souhlasilo. *Jakub, moje první láska.* Sice jen prázdninová, ale tak intenzivní.

Nechtěla se však zeptat Jamese přímo. Jednak by zbytečně brzo prokoukl její lži, a pak... Kamila samotnou překvapilo, jak se jí hra na Nikky zalíbila. Jenže všechno má svůj konec. Proto teď s napětím čekala na okamžik jejich setkání. *Bude to on? A když jo, pozná mě po těch letech?*

Při včerejším chatu se domluvili, že James zavolá, jakmile dorazí do města. Žil údajně čtyřicet kilometrů odtud, jméno vesnice jí v paměti neuvízlo. Takže si nakonec vyměnili čísla na své mobily. Vzápětí jí ještě večer volal, prý aby se ubezpečil, že si číslo zapsal správně. Musela se tomu usmát.

Tvrdil přece, že by se sem měl dostat v pět, a už je skoro půl šestý, neubránila se, aby co chvíli neulpěla pohledem na hodinkách. Náhle se místností rozezněla známá melodie. Popadla mobil... *James,* četla na displeji.

„Dobrý den,“ řekla zbytečně nahlas.

„Zdravím, máte dnes svěží hlas, Nikky. To je fajn. Jste patrně odpočatá,“ promluvil trochu zastřeně James.

„Hm, to jsem,“ připustila.

„Třeba nás čeká dlouhej večer, co říkáte?“

„Možná... možná jo, ale kdoví,“ dodala rychle.

Telefon na chvíli oněměl. Pak Kamila zaslechla nějaké divné drnčení. Když se rozhodla, že se Jamese zeptá, odkud vůbec volá, ozvalo se:

„No, Nikky, mám takovej návrh a byl bych rád, kdybyste spolupracovala.“

Spolupracovala? Co to má bejt? Mluví jako nějaký agent, napadlo ji.

„Jak spolupracovala?“

„Jednoduše. Řeknu vám to na rovinu, chtěl bych vás chvíli pozorovat.“

„Cože?“

„Ale ne, nejsem úchylnej, jen... napadlo mě to už dřív, víte, sázím na to, že jste psycholožka a budete mít pro podobný experimenty pochopení.“

Kamila jen zalapala po dechu. *Sakra, jaký experimenty, on se snad zbláznil, to přece není Jakub, to ne...* Váhala... Buď hovor utne a nikdy se nedozví, jestli to byl opravdu ON, nebo bude ve hře pokračovat. *A dělat někomu pokusnýho králíka?*

„Jste tam?“

„Hmm,“ vydechla a zároveň se rozhodla.

Něco v jeho hlasu ji přitahovalo. To něco jí říkalo, že se nemusí obávat. Ničeho.

„Vám se to nezdá, co? Heleďte, fakt po vás nechci nic nemožného. Kdybyste nic nevěděla, nebylo by to tak zajímavý.“

„Jak pro koho.“

Dělal, že její odpověď přeslechl. Hbitě se zeptal:

„Takže za jak dlouho dokážete přijet nebo přijít... neznám vaši adresu... na náměstí Svobody? A hlavně, co budete mít na sobě?“

Kamila se zamyslela.

„Půl hodiny, možná dvacet minut. Budu mít džíny a bordový sako.“

„Fajn, dojděte k tomu velkému knihkupectví na rohu a dejte se od něj vpravo. Asi po sto metrech narazíte na hotel Victoria. Vejděte dovnitř a dál dolů po schodech do vinárny. Tam si sedněte ke stolu s rezervací na jméno James. To je zatím všechno.“

„Nedíváte se moc na špionážní filmy?“

Muž se trhaně zasmál.

„No, ale zase se mnou není nuda, co?“

„Hmm, to máte pravdu... dobře... jenom doufám, že ke všemu nebudete mít nějakou masku.“

„Ne, žádný strach, určitě mě poznáte.“

Telefon zmlkl, žena ho odložila na stolek. *No, řekla sis o to... chtěla jsi dobrodružství, máš ho mít, povzdechla si nahlas. Kristepane, do čeho se to ženu, projelo jí hlavou o chvíli později, když si obouvala sportovní boty místo nových letních na podpatku, které měla od oběda připravené – přece jen... co kdybych musela utíkat.*

X

Číšník ji spolehlivě navigoval poloprázdnou vinárnou. Nikde neviděla muže, který by se Jakubovi třeba jen vzdáleně podobal. Došla ke stolku pro dva, oči jí padly na lístek s rezervací. JAMES 18.00... *No, tak to bysme měli,* pomyslela si. Usadila se. Aby uklidnila nervózní žaludek, objednala si martini bitter. *Ta cesta,* vzpomněla si. Měla co dělat, aby se kolem sebe stále nerozhlížela. I teď se cítila jako v pasti.

„Dobrý večer,“ ozvalo se za jejími zády.

Ohlédla se. Byl to on – James. Fotka na webu však musela být dost stará. Ne, tohle nebyl její Jakub. Lítost z nenaplněného očekávání se jí patrně promítla v očích i ve tváři, protože muž – aniž by čekal, až mu odpoví na pozdrav – řekl:

„Já jsem Petr... nebo Džejms? Jak chcete. Ale vypadáte zklamaně, nemám rovnou odejít?“

„Já jsem Nikky, teda vlastně Kamila,“ vysoukala ze sebe žena a stiskla mu ruku.

Dosedl proti ní. Vyšší, začínající břicho i pleš, zbytky tmavých vlasů, světlé – nejspíš modré, ale v tom šeru si nebyla jistá – oči za hranatými brýlemi. *Za jiných okolností možná i sym-*

paťák, ohodnotila ho v duchu. *Sakra, snad se tady nesložíš z toho, žeš čekala Jakuba*, snažila se potlačit rozčarování. Sen se rozplynul, zpátky do reality.

„Tak co, koho jste čekala? Clooneyho nebo spíš Brada Pitta?“

Posmívá se mi, projelo jí hlavou. *Hmm, to ne, to by stačilo.*

„K čemu to bylo dobrý... ta sledovačka, řeknete mi to?“ vyrazila do útoku.

„No... víte, čekal jsem, že se na to zeptáte pozdějc.“

„Zeptala jsem se teď... takže?“

„Jo, ostrá... ale máte šmrnc, líbíte se mi.“

Kamila se napila vermutu. Petr kývl na číšníka, aby mu donesl fernet. Než stačila žena zareagovat na jeho předchozí větu, ztišil hlas a řekl:

„Tak dobře, povím vám to. Kdysi jsem viděl jeden film, myslím, že kanadskej. Chlap tam šel – podobně jako já s váma – na rande naslepo. Zavolal jí... jako já vám... a řek jí, že ji bude na to místo setkání sledovat. Ona ho kupodivu poslechla... tak jako vy mě.“

„To je celý?“ podivila se.

Upřeně se na ni zadíval. Pak náhle znervózněl. Dotkl se brýlí a rozhlédl se kolem.

„Ne, není.“

„A? ... Nějaký další překvapení?“ zdála se být už trochu nad věcí Kamila.

„Jo, nejsme ve filmu... nebo spíš nejsem žádnej borec, no.“

Žena proti němu jen tázavě zvedla obočí.

„Ten chlap si k ní nepřisedl, tak jako já k vám, ale sledoval ji, skrytej u stolu za sloupem. Mluvil s ní jenom telefonem.“

„Hmm. A dál? Má to nějaký rozuzlení, ne?“

„Má,“ odmlčel se muž. „Pak ji pozval nahoru... do hotelovýho pokoje. Číšník před ni položil klíč... Když tam přišla –“

„Ona tam šla?“ přerušila ho Kamila.

„Jo, šla, teda... chvíli váhala... jako... aby se neřeklo, ale pak šla. No, potom... střih... a další záběr byl na postel, kde leželi...“

„Tss.“

Měla pocit, že jí lže. Lhal jí. *Ten střih tam byl, ale to, co následovalo... Ne... teď jí přece nemůžu říct, co se z toho chlapa vyklubalo*, pomyslel si.

„Připijeme si?“ zvedl Petr sklenku s fernetem, která mu byla před chvílkou přinesena mladou servírkou.

Kamila překvapeně zamžikala očima. Pak i ona uchopila svou sklenku se zbytkem martini a zeptala se:

„Na co?“

„Že jste přišla.“

„To je divný, ne?“

Muž zavrtěl hlavou a cinkl svou sklenkou o její. Žena rukou znenadání cukla. Jako by přípitku bývala chtěla zabránit... pozdě.

X

Už před hodinou dojedli steak s americkými brambory, oba si vybrali stejné jídlo. Kamile se zdálo, že Petr začíná být nějak zamlklý. Přesto jí byl docela sympatický, dobře si předtím popovídali, tedy pokud pominula ten zvláštní filmový úvod. Přemýšlela, zda mu konečně nemá navrhnout tykání. Pak se ale rozhodla, že ještě počká.

„Není vám něco?“ zeptala se, když muž nepřestával rozpačitě uhlazovat ubrus.

„Hm... je. Sbíráám odvahu.“

„K čemu... k čemu potřebujete odvahu?“

„Půjdem nahoru?“ vyhrkl. Díval se přitom někam za ni a přitáhl si její ruku do své dlaně.

„Moc se mi líbíš,“ ztišil hlas, „fakt, seš děsně fajn ženská.“

Znejistěla. Nechtěla se jí do hotelového pokoje. Možná proto, že na ně neměla zrovna ty nejlepší vzpomínky. *Mohla bych ho pozvat k sobě, čeká na to? Hmm... nebudu riskovat*, uvažovala. Ne že by měla takové zábrany, ale NĚCO jí na něm náhle přece jen vadilo. Nebylo to ono nečekané tykání, nebyl to ani jeho dech nasáklý přemírou dobrého jídla a alkoholu. *Ty oči, ten pohled*, uvědomila si, co jí na něm před chvílí tak zarazilo. Zlomek vteřiny, kdy si Petr sundal brýle, aby je očistil, zdánlivě rozhodl.

„Nezlobte se, já půjdu. Mějte se hezky a díky za večeři,“ dostala ze sebe překotně a rychle se od stolu zvedla.

Neviděla už, s jakým údivem a nevolí ve tváři sledoval muž její zbrklý spěch po schodech vinárny. Až venku si volně vydechla. Ne však na dlouho. Sotva se dala do marného mávání na právě projíždějící taxík, ozvalo se za ní.

„Tak to ne, ty děvko, koukej navalit půlku účtu. Nechal jsem tam litr... takže, jak říkám...“

S hrůzou vytřeštila oči na člověka, který jí ještě před chvílí u stolu lichotil. Pak se dala do běhu. Byla ve formě – každé ráno začínala joggingem... pět kilometrů kolem zoologické zahrady... Zrychlila. *Budu si muset změnit číslo*, dunělo jí přitom hlavou.

X

Zapomeň, holka, zapomeň, přikázala si, když po půlnoci usínala SAMA ve své posteli. Dívala se do stropu a znenadání si vzpomněla na citát o objetí jednokřídлых andělů. Už žádnéj chat, pomyslela si rozhodně. A žádný vzdušný zámky..., ušklíbla se v duchu. Jedna otázka se jí však s neodbytnou trpkostí vracela stále zpět. Existuje někde chlap, se kterým se ženská jako já odlepí aspoň kousek od země?... To víš, že jo, odpověděla si za chvíli, chce to líp hledat. Hledat druhý křídlo. Hlavně nesmíš přestat věřit...

Mrtvej čas

Kudrnaté, blondaté vlasy má uvězněné pod firemním kšiltem. Stojí u drajvu – okénka pro řidiče – jednoho z moderních rychlých občerstvení na předměstí a vyhlíží Prince. V duchu mu tak říká, přestože jí včera prozradil, že se jmenuje Gabriel. Jsou tři hodiny odpoledne. Každý z obsluhy ví, že teď nastává mrtvej čas. Ví to i Dora. Proto čeká na tmavě šedou metalízu BMW. Mrtvej čas by rázem ožil.

Najednou před ní prudce zabrzdí místy zrezlá, stará škodovka a řidič – kluk v jejím věku – pracně stahuje okno dolů. Tónem, který je patřičně kúl, pronese:

„Dvakrát čízburgrmeny.“

„Kolu nebo fantu, střední nebo velkou?“

„Fantu... velkou,“ doplní kluk, aniž by se zeptal dívky vedle sebe.

Dora vše připraví, natuká položky do počítače a vyjede účet. Když převezme peníze a vrátí drobné nazpět, podá mu balíček k autu. Pak pozoruje, jak vůz odjíždí na přilehlé parkoviště. Sotva otočí hlavu znovu směrem k příjezdu, tvář se jí rozjasní.

Už je tady!

Šedá metalíza plynule zabrzdí, kouřové sklo u řidiče automaticky sjede dolů. Princ se vykloní. „Ahoj, tak jak je... dneska,“ řekne a v modrozelených očích má příslib, který dokáže rozpoznat i devatenáctiletá nezkušená Dora.

Muže ještě neměla. Je totiž přesvědčená, že je podřadné zboží. Že by ji nikdo nechtěl. Pohled do zrcadla jí v tom utvrzuje. Nerada se dívá na svůj nesouměrný obličej a už vůbec ne na své tělo. Přijde jí, že má zbytečně dlouhé, hubené nohy, plochý zadek i hrudník. No... možná, že ty má prsa vlastně ujdou, pomyslí si občas, když potká nějakou oplácanější vrstevnici. Nelíbí se jí přetékající výstřihy. Její ňadra jsou malá a pevná, může klidně chodit bez podprsenky.

Proto jí lichotí, že zaujala právě Prince. Že jí vůbec věnuje pozornost. Není to sice žádnéj krasavec, napadne jí, ale nejspíš bude ve vatě. Kolik mu může bejt? Sedmadvacet... nebo víc? Ne, nebude řešit věk, stačí přece, že Sandra, ta zmalovaná černovlasá fíflena od kasy uvnitř, jí ho závidí.

Už pět dní přijíždí Princ pokaždé ve stejnou dobu... V mrtvej čas, kdy má Dora chuť si s někým povídat. S někým, kdo vypadá, že jí rozumí.

Dodržují jakýsi nepsaný rituál. Princ si vždy objedná svůj oblíbený hamburger a střední kolu. Sedí v autě a čeká, až mu Dora podá jídlo, které pak pomalu přežvykuje. Fakt, tak líně žvýkat ještě nikoho neviděla, pomyslí si dívka. Sama se s jídlem nijak nebabrá. Ale on... vychutnává každé sousto, převaluje ho v ústech, skoro to působí jako zlovyk. Klábosí přitom spolu, dokud nepřijede další vůz. Předchozí dny jen chvíli, ale včera skoro dvacet minut.

Hmm, včera, vzpomene si Dora, měl na sobě to bleděmodrý tričko... Trochu jí v něm připomněl učitele fyziky ze základky. Řekla mu to a on se rozesmál. Prej by ho zajímalo, jakej byl – pan učitel. Odpověděla, že byl mladej a ne moc oblíbenej. Asi proto, že byl děsně přísněj a bral se moc vážně, dodala po chvíli.

Pak se zeptala, jak se jmenuje. Gabriel, řekl Princ, ale příjmení nedodal. Nad jejím jménem okamžik zaváhal. To je jako zkratka... z Doroty? Ne, začervenala se, prostě Dora.

Než odjel, bavili se ještě o filmech a muzice, kterou poslouchá. Neshodli se ani v jednom. Horroru nemusela nikdy a hard rock taky ne. Ale nevadilo jí to.

Dnes začal Princ důkladně popisovat, jakej byl včerejší hokej. Jenže Dora se na jeho věty nedokáže soustředit. Ví, proč je nervózní. Od včerejška se jí mele v hlavě otázka. Jak je asi vysokej? Nevypadá zrovna na dlouhána... co když mu mejch sto pětasedmdesát bude vadit? Nemám se ho zeptat přímo... ne, to je blbý, zavrhne okamžitý nápad.

Počkat, no jo... za chvíli mám pauzu. Je pěkně, mohli bysme se přece projít. Jasně... to je vono... Je ráda, že mrtvej čas se dnes protáhl až k pauze a ona toho může poprvé využít.

X

Taky Gabriel řeší problém. Ta pihatá holka s nosem trochu nahoru ho přitahuje čím dál víc. Jenže je tu jedno velké JENŽE, o kterém s ní ještě nemluvil. Zatím to nešlo... A co když... ne, ještě počkám, teď to není dobrý, teď ne. Stejně dneska vypadá, jako by mě ani neposlouchala, pomyslí si. Co to s ní je?

Vtom ve zpětném zrcátku zahlédne, že mu za autem právě zabrzdil černý peugeot a v další vteřině i stříbrná oktávie. Mrtvej čas pro dnešek končí.

„Tak já holt pojedou... co zejtra, seš tu?“ položí ruce na volant, na jednu stranu šťastný, že svůj ortel oddálil, na druhou smutný, že ji musí opustit.

„Ne, zejtra a pozejtří mám volno, hele –“ Dora se náhle odmlčí, vyleká ji nenadálé zatroubení netrpělivého řidiče peugeota. „Za chvíli mám pauzu, nešel by ses někam cournout? Počkej na mě u hlavního vchodu, jo?“

Gabrielovi se podivně zalesknou oči. Pak zvedne obočí, až se mu nad kořenem nosu spojí do rozježených tmavých oblouků. Vypadá, že by ještě rád něco řekl, ale najednou jen mlčky přikývne a nastartuje. Tak je to tady, proletí mu přitom hlavou. Spadla klec...

Myšlenky mu přeskakují kolem JEHO problému jako neposedná kulička v ruletě. Znovu se ozývající klakson vozu za ním ho proto nevyvede z míry. Vnímá ho jako zvuk z jiného světa. Odkrvená, napjatá kůže na kloubech rukou zaťatých na volantu však prozrazuje křehkost téhle minuty.

„Za deset minut, hmm... dej mi deset minut,“ dodá dívka ještě rychle, než mu zavírající se kouřové sklo skryje obličej.

X

BMW odjíždí. Dora kývne na další vůz. Koutkem oka ještě zahlédne, že Princ zvolil pravou stranu parkoviště, která je mimo její zorné pole. Škoda, napadne ji, takhle ho neuvidím, až vystoupí. Hned bych věděla, jak na tom jsme.

X

Pořád je ještě tajemství to nechat bejt, napadne Gabriela, když auto zastaví. Nebuď srab, s touhle to třeba vyjde, pobídne ho rozum. Mladík se opře do sedačky a dlouze se nadechne.

X

Dora vyběhne ven dveřmi pro zaměstnance. Na sobě má uniformu řetězce, jen nepoddajné vlasy osvobodila z kšiltu s firemním logem, který musí mít u drajvu nasazený. Rychlým krokem se přibližuje k hlavnímu vchodu. Rozhlédne se a pak... strne.

Zůstane stát jako solný sloup. Je v šoku. Vytřeštěně zírá, jak se k ní pomalu přibližuje Princův stín. Komíhá se sem a tam. Po chvíli se zastavuje.

X

Vždycky je prozradí oči... každou holku, prolétne Gabrielovi hlavou.

Úlek na Dořině tváři přechází ve směs pocitů, se kterými si dívka neví rady. A hned tak vědět nebude. Bezradnost, zoufalství, soucit a dost možná i stín pohrdání, že jí TO nedokázal říct.

Hmm, je to prostě mladý kotě, omlouvá ji v duchu Gabriel, protože s podobnou reakcí tak trochu počítal. Ne... jenom si nelži do kapsy, ozve se jeho svědomí, před minutou jsi přece doufal. Před minutou možná, přizná si nerad, ale teď... všechno skončilo.

Proč prodlužovat agónii, pomyslí si a v následující vteřině si otře zvlhlé dlaně o džíny.

A pak... položí ruce znovu na madla a rozjede se nazpátek k autu. Vozík se pohybuje po hladkém betonovém chodníku nezvykle rychle.

Muž se dívá přímo před sebe. Je to jeho způsob obrany. Způsob, který mu pomáhá. Způsob, který mu kdysi vnutil rozum, aby mu zachoval poslední zbytky hrdosti.

Proto nevidí, že to mladý kotě bezmocně sevřelo prsty v pěst.

X

„Ne... ne,“ šeptá Dora a myslí si přitom, že křičí. „Počkej... já –“

Dlouhé štíhlé nohy ztěžklé předchozím otřesem se náhle odlepí z místa.

A Dora, to krásný mladý kotě, se dá do běhu...

Pantofle

Chodil k nám většinou odpoledne nebo taky k večeru. Říkala sem mu Fando a on mě nejdřív vůbec nijak. Pak mi začal říkat Myško. Prej sem mu ji připomínala svejma očima a tím, jak sem prej na svůj věk malá – to říkal. Jo... a taky že sem byla pořád zalezlá.

Zalezlá? podivila se Paní.

Jednou když vodcházela, sem ho na chodbě vzala za ruku a zatáhla do mýho kouta, kde sem měla schovaný všechny své věci... Něco sem našla u kontejneru, něco vedle popelnic a něco mi máma koupila, když nás vzala s sebou do města. Neměla sem tam jenom hračky, taky třeba starý hrnečky s ulomeným ouškem nebo budík a tak. Fanda na to nejdřív koukal dost divně, nevěděl, co říct, když sem mu povídala *jejich* příběhy.

Jaké příběhy? zeptala se mě Paní.

No, příběhy... vo věcech, který někde najdu. No, nebo i dostanu, ale těch mam fakt málo...

A on tě poslouchal? chtěla vědět Paní.

Hmm. Protože Fanda je jinej. Ty, co chodili v noci, dělali brajgl, budili mě a někdy i Toma. Musela sem ho vzít k sobě do postele a zacpávat mu uši, protože nadávali mámě a vůbec ... na chodbě po nich zůstal smrad z hospody a z pití.

Fanda bejval s mámou potichu. A měl pokaždý bílý triko s límečkem. Když přišel prvně, usmál se na mě, ale máma mě poslala s Tomem ven. Jenže se zrovna rozpršelo a my se vrátili. Máma vrčela, chtěla abysme si hráli v průjezdu, ale já jí řekla, že sem tam viděla kolem popelnice pobíhat krysu.

Opravdu? přerušila mě Paní.

No, zdála se mi velká... Ale jednou...

Copak? řekla Paní.

... Nechala sem otevřený dveře na chodbu. Viděla sem, že Fanda si rukou oklepal ty své bílý ponožky, než si znova vzal na nohy kecky. Víte, máma uklízí, ale ty chlapi nadělaj, říká vždycky.

Paní se podívala stranou. Na Tu Druhou.

Jo, podlaha bejvá špinavá. Ale Fanda se přesto vždycky na chodbě zul. Boty si dával pod věšák. No a jednou... sem mu tam přinesla pantofle. Máma se divila, kde sem je našla. Teda... vlastně sem je vzala školníkovi z rohožky u bytu. Byly skoro nový. Nebo tak aspoň vypadaly.

Proč jsi je ukradla? přísně se zeptala Ta Druhá. Doted' seděla za stolkem u zdi. Paní se zvedla a uvolnila jí místo proti mně.

No, přece pro Fandu, dyť to říkam. Chtěla sem, aby se mu u nás líbilo. Aby k nám chodil víc.

A chodil? zajímalo Tu Druhou.

Ne, ale hned si je nazul. A pohladil mě po hlavě... No a pak šel za mámou jako normálně. Potom... když přišel příště... mi přines čokoládu.

Někdy sem musela fakt dávat pozor, aby mi neutek. Kolikrát sem ho slyšela na poslední chvíli, ty pantofle vydávaj takovej pleskavej zvuk. Podle toho sem poznala, že už de vod mámy.

Říkala jsi, že jste si s Fandou hodně povídali. O čem? ptala se dál Ta Druhá.

Je hodnej... poslouchá, co mu vyprávím. Proč za mnou nemůže přijít?

Ta Druhá se zvedla, kývla na Paní a ta odešla na chodbu. Když se dveře znova otevřely, stál v nich Fanda. Chtěla sem se k němu rozběhnout, ale Ta Druhá mě zadržela.

Jste asi jediný, kdo nám může pomoci, řekla Fandovi. Nechce o tom vůbec mluvit. Z toho, co nám dosud řekla, nás napadlo, že s vámi... by mohla...

Pak potichu dodala: Matka je pořád nezvěstná.

Pokynula Fandovi na židli proti mně.

Sednul si. Chvilí mlčel, a pak...

Povíš mi zase příběh, Myško? Řekneš mi, jak se to stalo? Povíš mi to? zeptal se a natáh ke mně ruku. Chytla sem ji. Drželi sme se a já... mně se najednou začalo chtít hrozně brečet. Chtěla sem se schovat pod stůl, ale nepustil mě. Zvednul se ze židle a posadil se na lavici ke mně. Pohladil mě po vlasech... a já...

Přišla sem ze školy a máma nebyla doma. Stávalo se to často, tak sme si s Tomem vylezli na vokno a pozorovali, co se děje na ulici. Čekali sme, až máma přinese něco k jídlu, protože lednice byla prázdná. A pak sem uviděla Ivanu, holku z protějšího baráku, jak odnáší k popelnici odpadkovej koš a v druhý ruce táhne velký červený auto. Takový auto na písokoviště... prostě jako dělaný pro Toma. I na tu dálku bylo vidět, že mu chybí zadní kola, ale já věděla... věděla sem, že Tom by z něj měl radost. Ukazovala sem mu ho a on se usmíval. Říkal přitom grr grr, věděla sem, že ho chce... Votevřela sem vokno a zavolala na Ivanu. Řekla, že ho má stejně vyhodit, takže mi ho klidně dá... ať si du pro něj dolů. Tak sem šla... A pak sem... slyšela někoho křičet. Doběhla sem k domovnim dveřim a Tom... Tom tam ležel... ležel zkroucenej. Vůbec se nehejbal. Hlavičku měl samou krev...

Rozbrečela sem se. Fanda mě zase hladil. Věděla sem, že mi věří, že sem chtěla jenom... to auto... pro Toma. Než odešel, řek Tý Druhý:

Je jí přece sedm, není to její vina...

Zaklaply za ním dveře a já HO pořád slyšela. Ten pleskavej zvuk. Jako by měl na nohou... moje pantofle. Možná mi chtěl udělat radost. Jako já Tomovi.

Pád

Cesta podél zarostlých břehů obou řek, které se ve špičce poloostrova stékají, není moc široká. Bezcílně po ní bloumám sem a tam. *Kéž by někdo šel...* Najednou si nejsem jistá, jestli se od Něj můžu natolik vzdálit. Přestože to tu znám dobře, cítím s rostoucím šerem podivný strach. Tenhle zvláštní kus země oddělený od okolí dvěma širokými, línými vodními toky je i ve dne trochu tajuplný. Natož za soumraku.

Rozhlédnu se kolem... nikde nikdo. Zase mě to táhne k Němu. Rozběhnu se zpátky. Leží stále tak, jak jsem Ho opustila. Miluji Ho. Miluji Ho tou nejoddanější láskou, jakou kdy patrně poznal. Láskou, které nevadí jeho občasné nadávky, posměšky a útrpné pohledy. Láskou, které nevadí okolnost, že žijeme ve sklepním bytě, kde je zima a často to tam páchne česnekem. Rád si ho roztírá na kousky starého opečeného chleba. Nutí mě ho jíst taky, ačkoli ví, že já česnek přímo nesnáším.

Právě proto, že Ho miluji, jsem se k Němu musela vrátit, abych se přesvědčila, že ještě dýchá. Tak... a teď znova vyšplhám nahoru. Doufám, že brzy přivedu pomoc.

X

Co se vlastně stalo? Dnes pozdě odpoledne jsme se jako obvykle loudali známou trasou. Není ještě tak starý, ale chodí pomalým šouravým krokem. Já se Mu v tempu obvykle přizpůsobuji, naše kroky si rozumějí. Dopoledne hodně přšelo, louže nestačily vyschnout, a tak jsme se museli vyhýbat blátivým místům. Možná proto u jednoho z nich tak snadno uklouzl. Sehnul se pro odhozený zbytek cigarety a asi špatně došlápl či co. Při pádu ještě hmátl rukou do vzduchu, chtěl se patrně zachytit blízkého keře, ale prsty se sevřely dřív, než obemkly větvičku. Pak už jsem viděla, jak sjíždí po mokré trávě ze svahu, který byl v těchto místech zvlášť prudký... Padal dolů, až se prudce zarazil o balvan, za kterým trčely klády hniјících stromů naplavených nedávnou povodní. Bylo divné, že nekřičel, ani nenadával. Ani se nepokusil zvednout. Jeho tělo zůstalo ležet úplně bezvládně...

X

Koryta řek jsou kolem poloostrova mělká a bahnitá. V některých místech jsou břehy zarostlé vysokou trávou a nízkými křovisky, která dobře kryjí zamilované páry před náhodnými chodci. Ve slunečných dnech jsme tu často sedávali a poslouchali tiché plynutí vody. On přitom pokuřoval a mhouřil oči. V těch báječných chvílích ke mně býval milý, něžný. Kolikrát mě dlouze hladil a –

– náhle se nedaleko přede mnou vynoří povědomá dvojice. Poznávám oba podle chůze. Ten vyšší při řeči hodně rozhazuje rukama, menší napadá na nohu. Dřív než oni zahlédnou mě, stačím uskočit do křoví. Přitisknu se k zemi, je mi jedno, že je mokro. Nesmí mě tu vidět.

Oba znám z doby, kdy jsem se osaměle potloukala předměstskou čtvrtí, která začíná hned za blízkým mostem. Cítím, že se třesu. Instinkt mi velí zalézt ještě hlouběji do křoví, abych těm dvěma nedala nejmenší šanci mě objevit. Jasně, že to jsou oni... poznala bych je i z větší dálky.

Paměť mi prolétne vzpomínka na den, kdy mě tihle dva v ulicích předměstí několikrát pronásledovali. Když jsem se před nimi dala do běhu, zrychlili i oni. Nadávali mi do *černejš svini* a házeli po mně kamením. Jedním docela ostrým mě tehdy trefili do boku. Snažila jsem se jim utéct a natrefila přitom na Něj. Vlastně mě před nimi zachránil. Když viděli, že jsem se u Něj zastavila a On na mě promluvil, zpomalili. Pak prošli kolem, jako by se nechumelilo. Neměla jsem domov, neměla jsem nikoho, a tak mě nechal u sebe.

Á... už jsou pryč. Obrysy mužských postav zmizely v houstnoucím šeru. Vylézám z úkrytu. Zvuky z nedalekého předměstí co chvíli ruší okolní ticho. Odněkud z dálky se navíc ozývá hřmění. Bouřky se bojím, jenže musím sehnat pomoc. Chystám se vyrazit na opačnou stranu, když vtom opět zaslechnu kroky. Jiné než ty, které se ode mě vzdalují. Natočím hlavu a zjistím, že se ke mně blíží další lidé. Nejraději bych jim vyběhla vstříc, ale pak odolám. Kdo ví, co se z nich vyklube. Uhnu proto z cesty stranou a čekám za nedalekým stromem.

Kéž by Mu pomohli.

Už jsou blízko. Muž vede ženu vedle sebe za ruku, ta se však náhle zastaví a upře oči směrem k řece. Vyhrkne:

„Hele, tamhle někdo leží, koukej...“

Oba se nakloní z cesty dolů, dohadují se o ležící postavě pod nimi. Po chvíli se muž rozhodne slézt. Radostně vystoupím zpoza stromu a rozběhnu se ze srázu před ním. Jsem šťastná, že konečně vedu pomoc. Po dvou třech metrech se však zastaví.

„Tak co?“ ozve se žena z cesty netrpělivě.

„Hmm, nákej bezdomovec,“ zavolá nahoru muž. „Asi vyspává... nejspíš je zlítej.“

Otočí se a drápe se zpět. Zastavím se. *No, tohle!* Snažím se ho chytnout za rukáv saka, chci ho znovu nasměrovat k Němu. Nedá se, vysmekne se mi a napřáhne nohu, jako by mě chtěl odkopnout.

„Mazej pryč, rozumíš... padej! Hergot, kde se tu vzal... ten prašivej pes?“ ptá se plavovlasé ženy.

Ta jen pokrčí rameny. Nevydržím to a ostře na oba vyštěknu: *Nejsem žádnéj prašivej pes. A můj pán dole není opilej, ani žádnéj bezdomovec... potřebuje pomoc, co na tom, jak vypadá... potřebuje pomoc.* Štěkám a štěkám, ale ti dva už jsou rozhodnutí.

Nezajímá je On, nezajímá je můj povyk. Zavěsí se do sebe a odcházejí.

A já – tříletá fenka černá jako uhel, kříženec staforda a setra – je bezmocně sleduji. Pak přestanu štěkat a seběhnu dolů. *Zůstanu u tebe,* říkám Mu očima a něžně přitom olíznu jeho bledý, studený obličej.

Chut' dotknout se cizího muže

Byl to den jako každý jiný. Až když si večer sedla k notebooku a chystala se odpovědět na mail přítelkyni, prolétlo jí hlavou, jaké paradoxy přinesly uplynulé hodiny. Vzpomínky rozzářily na její tváři úsměv. Napadlo ji, že některé pocity jsou opravdu lehce zaměnitelné...

Ten den potkala ve městě bývalého spolužáka. Nepoznal ji, ale ona jeho ano. Mírně prošedivělý, začínající břicho, povadlé rysy ve tváři. Prozradil ho stále stejný chlapecký pohled, dychtivý a zároveň plachý. V prváku byla do něj zamilovaná... asi nejvíc do způsobu, jakým přivíral oči. Usmála se na něj, bylo vidět, že hledá, kam ji zařadit. Ještě chvíli těkal očima po jejím moderně stříženém saku, pak vyhrkl:

„Dano... jsi to ty... nebo ne?“

Zastavili se spolu uprostřed pasáže, rozpovídali se o svých životech, partnerech, dětech... Náhle z něj vypadlo, jestli by neměla čas zajít na kafe. *No, abysme tady tak nestáli, hned za rohem je jedna kavárna, šel jsem před chvílí kolem.* Přikývla. Náhodou to pozdní odpoledne nespíchala, všechno, co potřebovala, už zařídila.

Když se pak za necelou hodinu loučili před prosklenou výlohou café-baru, dovedla si představit, že by se příjemným hovorem s ním dal strávit i delší čas než tahle chvilka. Byl milý, společenský, zasmáli se spolu. *Počkej, dáme si na sebe telefon,* řekl a vytáhl z kapsy mobil. Překvapilo ji to, ale souhlasila. Pak si stiskli ruce a každý se vydal na opačnou stranu.

Ten den měla hodně pochůzek přímo v centru, kde se obvykle nedalo snadno zaparkovat. Proto dopoledne nechala auto na poloprázdném parkovišti před bankou daleko od rušného středu. Teď se k němu mínila vrátit. *Je to kus cesty, proč bych se nesvezla,* pomyslela si, když uviděla přijíždět tramvaj. Byla to jedna z linek, které staví v blízkosti banky. Nastoupila.

„Paní, pojd'te si sednout,“ zvedla se ochotně boubelatá osmnáctka.

Ohlédla se, které stařence platí tohle milé gesto. Za ní však nastupovali už jen dva mladíci. Polkla naprázdno.

„Já? To myslíte mě?“ znovu se krátkým rozhlédnutím ujistila, že nikde kolem sebe nepřehlédla někoho staršího.

„Jo... sedněte si,“ zazubila se mladice.

„Díky,“ oplatila úsměv Dana.

V duchu se tolik nebavila. *Tak tady to máš*, vysvětloval rozum její uražené ješitnosti, *generační rozdíl... ber to tak, má tě za hnědý uhlí a ne že ne... Sakra, copak ta holka nevidí, že nejsem tak stará*, ozvalo se její raněné sebevědomí, *abych nevydržela chvíli stát?*

Jak to má vědět, smířoval ji opět rozum s nečekanou situací. *Máš snad na čele napsáno: cítím se skvěle – zdaleka ne na svejch zejtřejších pětáctyřicet? Hmm, budeš si muset zvyknout, lepší už to nebude... nakonec, proč ne... je to pohodlnější.*

Vtom se v Danině kabelce rozezněla známá melodie. Rychle vylovila mobil a podívala se na displej. Zvědavě zvedla telefon k uchu.

„Ahoj, co se děje... zkoušíš, jestli jsem ti dala správný číslo?“

„Ahoj... ne, to mě nenapadlo, ale...“ ozval se nepatrně změněný hlas jejího spolužáka, se kterým se před pár minutami rozloučila.

„Ale co?“

„Víš, chtěl jsem ti ještě... nepoznal jsem tě, protože teď prostě vypadáš úplně jinak. Tenkrát jsi bejvala taková boubelka, nic proti... ale teď seš fakt kočka. Taky ty vlasy – delší jsi nikdy nenosila. Vypadáš děsně mladě... vážně, musel jsem ti to –“

Víc už Dana neslyšela. Koukla se na baculku nad sebou a zachvátila ji vlna smíchu...

Ten den začalo k večeru pršet. Než došla od zastávky tramvaje k autu, měla vlasy úplně zplihlé. Deštník si jako obvykle zapoměla doma. Nastartovala a zařadila se do proudu aut mířících do jedné z předměstských čtvrtí.

Letmo se prohlédla ve zpětném zrcátku. *Ted' by mě měl vidět... děsná mladice, to teda jo... s rozteklým mejkapem a s helmou připláclejch vlasů.* Přesto se však na sebe rozpustile usmála. Možná za to mohla krátká vzpomínka na nechápavý výraz té dívky z tramvaje, když se Dana tak hlasitě a nezadržitelně rozesmála.

Dojela domů, auto nechala před vchodem. Několik schodů ke dveřím vzala poklusem, děšť totiž zesílil. V předsíni se střetla s dcerou, která zrovna odcházela ven.

„To tam tak leje? A ty nemáš deštník?“

„Hmm, zapoměla jsem ho tady... vypadám, co?“

„To teda jo,“ konstatovala patnáctiletá dívka s krutou otevřeností mládí.

„Maminka může zmoknout, jak chce, sluší jí to i v dešti,“ doneslo se k nim z kuchyně. „Má přece krásnou duši.“

„A co to je, tati?“ ušklíbala se dcera.

„Duše? No, jak bych ti to vysvětlil...“ vstoupila hlava rodiny do úzké předsíně, „to jsou tadyhle ty vrásky kolem očí, potom tyhle nad horním rtem a –“

„... a nejspíš i celulitida na stehnech, vid’“, prohodila Dana, přezula se a odhodila mokré vlasy z čela.

„Suprrrr“, přilétlo od právě odcházejícího potomka. „Eštěžetak, už jsem začínala mít strach, že ji nemám... tu duši!“

Ten den si pozdě večer promnula unavené oči, vzhledla od notebooku a zaposlouchala se do zvuků zvenku. Štěkající pes, projíždějící auto, jinak klid. *Zeitra mi bude pětáctyřicet*, pomyslela si. *Tak bych se na to měla pořádně vyspat*. Vypnula počítač a loudala se do koupelny. Odličila se a dlouho zkoumavě prohlížela svůj obličej v zrcadle. *No jo, jsou tady, s tím nic nenačítám*, zkoušela prstem vyhladit jednu z drobných vrásek v koutku pravého oka. *Ale co...*, zlehka se pleskla po tváři, bílá pleť na okamžik zrudověla.

„Už jdeš spát?“ zavolal na ni její muž.

Právě procházel chodbou kolem otevřených dveří koupelny.

„Jo, jsem utahaná...“ odpověděla.

Stále přitom pozorovala svou tvář v zrcadle. Něco jí ponouklo, aby se na sebe zašklebila.

„Vážně?“ zastavil se a opřel se o futro.

Otočila se na něj. Díval se na ni. Čistá tvář bez stopy líčidla a pudru ho nezvykle vzrušila. Přistoupil k ní a rukou jí zajel do vlasů. Jejich husté kaštanové prameny mu uvízly mezi prsty. Zvedla k němu tvář. Ucítil vůni zubní pasty, nočního krému a pak ještě tu *její*. Nedefinovatelnou vůni pokožky, která si ho kdysi před léty podmanila a nepustila.

Za dobu, co jsou spolu, jí byl nevěrný dvakrát. Poprvé dávno před lety na podnikovém večírku, podruhé zhruba před rokem s tou samou kolegyní z práce. *Mohla za to Magda... pokaždý*, blesklo mu hlavou. Doufal, že se Dana nikdy nic nedoví. Pak si vzpomněl na jeden detail. *Magda nevoněla*.

Dana si stoupla na špičky a políbila ho do prohlubně pod krkem.

„Neříkala jsi před chvílí, že seš unavená?“

„No... byla jsem,“ usmála se.

„Aha,“ podotkl a nazdvihl ji.

A vtom si vzpomněla. Na to, co celý večer zůstávalo potlačené a až teď vyplavalo na povrch. *No jistě*, pomyslela si, když ji manžel postavil znovu na zem. *Jedna jediná chvíle...* U stolku v kavárně přivřel Petr – onen bývalý spolužák – oči před odpoledním sluncem.

Ach jo... proč mě ten línej pohyb víček zase vrátil do minulosti?

A ta chuť... pohladit ho po tváři, chuť dotknout se cizího muže, projelo jí hlavou, byla fakt silná.

Cizího? Ne... vlastně jo... bohužel...

„Na co myslíš?“ zeptal se její muž.

„Ale nic... že... hmm, asi jsem fakt utahaná,“ prohodila Dana.

A pak... ho pohladila po tváři.

Čokoládové polibky bývají nejsladší k ránu

(tak trochu netypický vánoční příběh)

Autem zněly vánoční koledy, ale Džej je vnímala jen zpola. Před očima měla rychle se měnící dálniční cedule, v hlavě jí stále zněla poslední Nickova věta:

„Jo, jsem doma skutečně sám... do zítřejšího večera.“

Telefonovala s ním před dvěma hodinami, když se chtěla ujistit, že nevyrazí z domova nadarmo. Teď zbystrila, protože už dojížděla k cíli své cesty. Zanedlouho měla odbočit z dálnice na okresní silnici. *Aha, tady to je...* Ubrala plyn, sjela do odbočovacího pruhu. Silnice stoupala lesem, ze kterého Džej vyjela mezi pole. V dálce zahlédla šedivé obrysy budov.

Když se o chvíli později blížila k městečku, kde Nick žil, uhnízdlily se jí v mysli obavy. Dnešní noc spolu budou poprvé. Poprvé se milovat, poprvé vedle sebe spát, poprvé spolu i snídat. A k tomu všemu je Štědrý den.

Zdá se mi, že teď už je na všechno pozdě, psala před několika dny o rok mladšímu Nickovi, který by svou sílící náklonnost nejraději vykřičel do světa. Ujistil ji, že nikdy není pozdě. Chtěla uvěřit...

Vzpomínala, kdy jí od něj přišel první mail. Kdy ho poprvé oslovila jeho přezdívkou z virtuálního světa. *Hm, to už bude víc než měsíc.* On jí tenkrát začal říkat Džej. *Jana mu nejspíš zněla moc obyčejně,* napadlo ji.

Mailový vztah narušilo až jedno výjimečné osobní setkání. Nedávné... Cosi se mezi nimi změnilo. Chtěli být spolu, maily už nestačily. Džej však bylo hodně přes čtyřicet, nikdy neměla svou rodinu. Celý dosavadní život obětovala výzkumu v mikrobiologické laboratoři jedné významné kliniky. Publikovala, přednášela na konferencích a čas od času se nechala zlákat k nějaké té lásce.

Jenže – kromě dvou dlouhodobých, ale později stejně se rozpadnuvších vztahů – se většinou jednalo o přechodné známosti, které končily brzkým rozchodem. Nechtěla jednoduše slevit ze svých nemalých nároků. Když už to před deseti lety vypadalo, že našla toho pravého, dostala strach, že se to nějak pokazí...

A taky že jo, prolétlo jí teď hlavou, pak to skutečně vzalo krátkej konec. S konečnou platností se tehdy totiž dozvěděla, že nikdy nebude moct mít děti. A Lumír tolik chtěl syna...

Sama byla jedináček. Otec jí zemřel už dávno, matka před dvěma lety. Poslední rok jejího života se o ni starala, bydlela s ní v jednom bytě. Pak z něj chtěla pryč. Jednak byl pro ni zbytečně velký, ale hlavně se tam cítila osamělá. A tak nakonec přijala strýcovu nabídku a přestěhovala se do podkrovní garsonky v jeho vile.

Strýc s tetou žádné děti neměli. Pravda, možná i proto brali Džej tak trochu jako vlastní. Na Štědrý večer s ní samozřejmě počítali. Dopoledne však Nick poslal tu nečekanou esemesku.

Psal, že jeho otec se ráno vydal k rodině své sestry. Jindy tam prý na svátky jezdívali spolu... Jenže před několika dny se mu Nick svěřil se svou novou známostí. A tak se patrně starý pán dovtípil, co od něj syn očekává, a odjel sám.

X

Džej řídila ráda. Ten den byly silnice většinou suché a nenamrzlé, takže si jízdu vysloveně užívala. Za necelých sedmdesát kilometrů se musela podívat do mapky stažené z internetu jen dvakrát – naposled před chvílí – když na malém náměstí minula postranní uličku, do které měla odbočit.

Hmm, čtrnáctka, tady by to mělo bejt, prudce zabrzdila před patrovým cihlovým domkem. Vypnula motor, nenadálé ticho ji znervóznilo. Co si od toho, ty blázne, slibuješ, ptala se sama sebe. A ještě k tomu... na Vánoce!

Rozhlédla se kolem – nikde se nic nehýbalo, jako by soumrak dne zastavil čas. I přes rozsvícená okna v okolních domcích působila celá ulice tak neskutečně hluše, němě, bez života. Vystoupila z vozu. Z kufru auta vyndala příruční kabelu a pomalu došla ke vchodovým dveřím. Zazvonila. Nic.

Sakra, kde ten chlap je, proč se sem tak ženu... Když nakonec... Odvrátila hlavu od zvonku s Nickovým příjmením a pátrala očima po přilehlé zahradě. V mysli se jí přitom odvíjel kaleidoskop střípků z JEHO života. Všechno, co jí o sobě za ten necelý měsíc stačil napsat. Že se do domku k otci nastěhoval krátce po rozvodu a ze setrvačnosti, možná z pohodlnosti tam zůstává už sedmý rok. Že miluje sladkosti a nejvíc plněné čokoládové bonbóny. Že má řidičák, ale auto nevlastní.

Vůbec jsme se nemuseli potkat, napadlo ji, kdyby...

Vtom sebou Džej trhla. Dveře se zprudka otevřely a Nick ji vtáhl dovnitř.

X

Rázně zabouchl a podíval se na ni divokým, trochu zmateným pohledem.

„No, konečně!“ vyhrkl a přitáhl Džej k sobě.

Začal ji líbat na tvář i na ústa. Chvilí mu polibky oplácela, ale pak se odtáhla. Nechápatě se jí zadíval do očí.

„Počkej, nespěchej, jsem z té cesty taková...“ mumlala a pohledem těkala po jeho obličejí.

Muž přikývl, pomalu ji pustil z objetí. Vzápětí ji chytl za ruku a provedl domkem. Vyšli do patra, kde měl Nick svou pracovnu.

„Odtud mi večer píšeš?“ zajímala se Džej a přejela dlaní po hladké desce psacího stolu, na kterém stál LCD monitor obklopený klávesnicí, reproduktory, kalendářem a štosy novin a časopisů.

„Jo, tady mám své doupě,“ ušklíbl se.

Zvolna se vrátili dolů k ozdobenému stromku a k svátečně prostřenému stolu.

„Tos nemusel, já bych ti bývala pomohla, dělám to ráda.“

„Co jako?“

„Ten stůl... přece.“

„A tak... to táta... ještě než ráno odjel, potrpí si na to a nevěřil, že bych to zvládnul,“ přiznal jaksi nerad Nick. „No, pravda je, že vkus moc nemám, ale ty přístroje... na tom přece nic není, co?“

Džej vzala do ruky stočený ubrousek, samou nervozitou jej bezděčně sevřela. Když ho o pár vteřin později pokládala zpět, zůstala na něm stopa jejího stisku.

„Aspoň ti teda pomůžu s jídlem... jo, v tašce mám sekt a nějaký víno, dám to do lednice, vid’?“

Nick beze slova přikývl, Džej se ale v duchu podivila krátké proměně v jeho tváři. *Řekla jsem snad něco špatně? Proč se zatvářil tak vzdorovitě...*, přemýšlela v prostorné chodbě, kde si předtím kabelu odložila. Vyndala z ní na botník sekt, láhev Modrého Portugala a krabičku vánočního cukroví. Dostala ji od tety, prý s sebou na cestu..., *no jasně, bejvala by se ráda dozvěděla nějaký podrobnosti*, blesklo přitom Džej hlavou. Zadumaně stála nad taškou, když se z pootevřených dveří nedaleké kuchyně ozvalo:

„Džej, co tam tak dlouho děláš?“

„Už jdu,“ vyhrkla, jako by ji Nickův hlas přistihl při nějaké nekalosti.

Sebrala z botníku obě láhve i cukroví a otočila se za hlasem. Periferním viděním zahlédla, jak Nick z kuchyňských dveří rychle ustoupil. Měla pocit, že ji vlastně celou dobu sledoval.

Bylo po večeři... Nick dolil víno do sklenek a zpod stromku zvedl na stůl dva dárky. Jeden z nich vypadal jako zabalená krabice od bot, druhý byl o hodně menší. Pak zmáčkl dálkový ovladač přehrávače, místností se rozezněla *Tichá noc*. Džej mezitím odběhla do chodby a teď se vracela zpátky. V ruce držela jediný balíček a tvářila se nad ním trochu rozpačitě. Položila ho na stůl a o vteřinu později ho posunula přímo před Nicka. Ten prolomil přetrvávající ticho: „Tak co, podíváš se, jestli se Ježíšek strefil?“

„A ty? Nebo najednou, jo?“

„Dobře,“ přikývl.

Džej otevřela nejdřív menší balíček a objevila v něm tenký stříbrný náramek. Nick zatím bojoval s důkladně zalepeným obalem, až přece jen nakonec vylovil knížku o Woody Allenovi. Džej věděla, že Nick má Allenovy filmy rád. Kolikrát v mailech použil repliky z Annie Hall... svého nejoblíbenějšího kousku. Tahle kniha sepsaná Ericem Laxem byla horkou předvánoční novinkou a týkala se hlavně režisérovyh názorů na filmování.

„Doufám, že ji nemáš... co?“

„Ne, nestačil jsem si ji koupit,“ zavrtěl hlavou Nick, usmál se a zběžně přitom knihou listoval. Džej si připnula náramek kolem zápěstí, lehce s ním kývala ze strany na stranu.

„Líbí?“

„Hm, je jemnej, nemám ráda ty mohutný, tenhle je hezkej... díky.“

„A co tohle?“ ukázal Nick na druhý, stále nerozbalený dárek.

„To je taky pro mě?“

„No... a je tady snad někdo jinej? Jasně, že je to pro tebe,“ pronesl až téměř panovačně Nick. Džej se kvůli tónu, jakým poslední větu vyslovil, do rozbalování právě dvakrát nechtělo. Ale přemohla podivnou tíseň a jedním šklubnutím roztrhla vánoční papír. Odklopila víko krabice. Pak překvapením celá ztuhla. Když totiž odhrnula hedvábný papír, spatřila tmavošedé lodičky s postranní kovovou sponou a s vysokým jehlovým podpatkem.

Přestože měřila jen metr pětadesát, nikdy boty s vysokými podpatky nenosila. Spíš pohodlnou obuv na klínu, *ale tohle?* Bezradně vzala jednu z lodiček do ruky. Nick se jejímu tápavému gestu podívil:

„Tobě se nelíbí?“

„Ale jo...“

Džej se rozpačitě usmála, pak postavila pravou botu na podlahu, vyzula nohu z půjčeného pantofle a vsunula ji do lodičky. Napadlo ji přitom, že Nick možná neodhadl správné číslo, takže tím se problém vyřeší. Jenže bota jí padla dobře. Pravda, vpředu trochu tlačila, ale jinak...

Obula si i druhou a udělala pár kroků. Čekala, že zaškobrtne, ale zvládla to. Obrátila se a prošla zpátky ke stolu. Celou dobu pozorovala své nohy, které jí v nových botách připadaly jako vyměněné. Chodidla a lýtka získala v lodičkách úplně jiný tvar. Vynikly především útlé kotníky. Nebylo pochyb, že jí boty sluší. Dokonce velmi.

„Tak díky,“ usmála se, „ale kam je budu nosit?“

„Přece se mnou,“ odpověděl Nick bez rozmýšlení, jako by podobnou otázku čekal.

„Jak ses mohl tak strefit?“

„Hm, asi... mám dobrou odhad nebo... pozorovací talent?“

Džej si chtěla boty vyzout a navléknout zase pantofle. Nick ji však zarazil:

„Mohla by sis je pro dnešek nechat? Máš v nich krásné nohy...“

„No... to v nich mám chodit tady?“ zeptala se Džej trochu nejistě.

Když ale viděla, jakým obdivným pohledem ji Nick pozoruje, pokrčila rameny a nechala si je.

X

Než vstoupili do malé vykachlíkované místnosti, muž rozsvítil. Pak rozhodil rukama kolem sebe, jako by ženu seznamoval s jejím novým královstvím.

„Tak... přijdu za tebou, klidně se zatím nalož třeba do vany,“ řekl a oči měl najednou plné něhy.

Džej ho pohladila po tváři.

„Víš... ale teď... už jdi,“ řekla plaše.

Bylo zřejmé, že se před ním nechce svlékat. Nick vyšel ze dveří, které nedovřel, a Džej se rozhlédla kolem sebe. *Uf*, oddechla si, když se svezla na stoličku vedle vany a konečně se mohla vyzout z nových lodiček, ve kterých ji už pomalu začínala pálit chodidla. Mnula si unavené nohy. Pak si svlékla béžový kašmírový svetr a tmavou sukni a stáhla z nohou černé punčocháče.

Jen v kalhotkách a podprsence přešla ke kabele, kterou před chvílí odložila na oprýskanou komodu vedle umyvadla. Vytáhla balíček s logem obchodu s luxusním prádlem. Přičichla k němu. Nevydával žádnou vůni. Pak ho opět oddálila od obličeje, pohladila ho prsty... přímo se s ním mazlila. Rozbalila ho. Šedofialová krajková košilka, kterou z papíru vyjmula, lákala k dalším dotekům. *Opravdu luxusní kombinace saténu, krajky a hedvábí*, utkvěla jí v hlavě pochvalná zmínka prodavačky z butiky, kde Džej dopoledne košilku koupila.

Náhle jako by se rozpomněla, přistoupila k vaně a začala do ní napouštět vodu. Přidala koupelovou pěnu a konečně odložila i prádlo. Vnořila se do teplé vody, zavřela oči.

Chvilí ležela opřená o chladný okraj vany, přemýšlela, co ji čeká. Věděla, co by chtěla. Tušila, co chce Nick. *Jak to dopadne?*

X

Nick položil masivní svíčku na okenní parapet a zadíval se na ženu zahalenou bílými obláčky pěny. Nakrátko ostříhané medové vlasy, sportovní typ. Líbila se mu. Zhasl světlo nad umývadlem a místnost se rázem ponořila do měkkého šera. Džej, která ho ještě před chvilí pozorovala přivřenýma očima, je teď zavřela.

„Můžu k tobě?“ přiletělo k ní z výšky.

Otevřela oči. Nick se už vymanil z džínů i z košile. Stál před ní skoro nahý. Překvapilo ji, že má docela břicho, oblečený vypadal štíhleji.

„Co...? Ty myslíš, že se vejdem?“

Jenže nestačila větu ani doříct a už měla Nicka za zády. Ucítla vůni jeho kůže, kolem prsou se jí omotaly jeho ruce. Slastně se opřela o teplé tělo za sebou.

Těžko se do vany vešli, proto se Džej trochu nadzvedla, aby si Nick mohl natáhnout nohy. Za několik minut se zprvu jen mírně rozvlněná hladina změnila v divoce rozbouřenou. Začalo první kolo zápasu.

X

Leželi vedle sebe v posteli, kam před chvilí dopadli. Vysílení, nazí a ještě trochu mokří, se zorničkami rozšířenými nečekanou silou vášně. *Kde se to v ní bere*, pomyslel si Nick. *Kde se to v něm bere*, ptala se v duchu Džej. Náhle se zasmála. Krátce, trhaně. Zeptal se, co je. Opatrně, protože smích je odvěký nepřítel sexu. Báł se, že směšným by mohl být snad on? Ne, už ji trochu znal. Věděl, že ho má ráda, že ho chce... Dokázala mu to. Přijela.

Řekla, že si vzpomněla na to, co se jí stalo dopoledne. Prý když si kupovala tu krajkovou košilku, vešel do butiku její kolega z kliniky. Na poslední chvilí sháněl dárek pro přítelkyni.

„A tak jsem mu trochu radila, no...“

Pak Nickovi vyprávěla, jak byl onen kolega neskutečně nerozhodný – *ale přitom jako doktor je naprostá špička*, dodala rychle – a jak nakonec z obchodu odešel bez dárku. Nerozesmála ho, ale sama sebe znovu. Džej byla vůbec takový smíšek. Díval se na ni, oblá prsa se jí při smíchu vlnila, bradavky se zvedaly nahoru a dolů. Přiblížil k nim dlaně, hroty prsou na nich svým pohybem kreslily zvláštní obrazce. Zavřel oči, vnímal vůni ženy vedle sebe, cítil, že na ni znovu dostává chuť.

Druhé kolo zápasu bylo nečekaně dlouhé. Neslo v sobě příchut' náhodných doteků a stupňované rozkoše.

X

Staré pendlovky odbily někde uvnitř domu dvě hodiny po půlnoci. Džej ležela napříč postele, rukou si podpírala hlavu.

„Jdu se napít, nechceš taky něco?“ zeptal se Nick a zvedl se z rozloženého gauče.

„No...“

„No... jako jo, nebo no... jako ani nevím?“ zeptal se Nick.

„No jo, nebo ani nevím?“ zlobila ho Džej a stulila se do klubíčka.

Byla unavená a nejvíc ze všeho chtěla už jen spát.

X

„Kdes nechala ty lodičky?“ zeptal se Nick skoro usínající Džej, když se vrátil z kuchyně se sklenicí minerálky.

„Nevím... asi zůstaly někde u vany...“ odpověděla po chvíli a přitáhla si prošivanou deku k tělu.

Nick se dlouze napil a poloprázdnou sklenici odložil na stolek vedle. Pak se otočil a zamířil do koupelny. Skutečně – lodičky ležely pohozené kousek od vany. Sebral je a vrátil se do pokoje. Položil je vedle gauče, pár vteřin na nich ulpěl pohledem. V dalším okamžiku se zezadu přimkl k Džej. Ani se nepohnula.

Naklonil se a dýchl jí do ucha. Zatřepala hlavou na znamení, že už je unavená, aby ji nechal spát. Ale Nick se najednou cítil nebývale mužný.

Chmm, botičky..., projelo mu hlavou. *Vždycky mě dostanou.* A tak zašátral rukou po podlaze a vzápětí už obouval lodičky Džej na nohy. Ta se bránila, mumlala, že přece nebude spát v botách.

„Nebudeš spát vůbec,“ řekl náhle ostře Nick.

Švihl ji otevřenou dlaní přes hýždě, po ráně zůstal na jemné, bílé kůži červený pruh. Začalo třetí kolo zápasu.

Zápasu, který však Džej už nechtěla.

X

Ještě nesvívalo, když vyšla z domu. Přeběhla ulici k autu, kabelu hodila na sedadlo spolujezdce. Pak rychle seškrabala slabou námrazu, která se přes noc na předním skle vytvořila.

O minutu později dosedla za volant. *Zpropadený Vánoce... proč... ne, nemysli na nic, jenom jed'... honem pryč*, přikazovala si v duchu. Nastartovala. V tu chvíli si pomyslela, že zvuk motoru se rozlehl nejen ulicí, ale celým přilehlým okolím. Rozjela se. O tři kilometry dál zastavila u pumpy a došla si – s taškou v ruce – na toaletu.

Tam se prohlédla. Spleené vlasy si odhrnula z čela. *No, je to za mnou... kristepane... že se z něj vyklube tohle...*, prohlížela se, zda nemá někde po těle následky z třetího kola. *Zaplat' bůh, snad nic...*

Vtom jí zrak sklouzl na tenký stříbrný náramek, který se jí třpytil kolem pravého zápěstí. Levou rukou za něj trhla. Uzávěr snadno povolil, Džej šperk na okamžik potěžkala v dlani, a pak jím mrskla o stěnu před sebou. Sjel po dlaždicích jako po ledu a zůstal ležet na podlaze. Chvilí se na něj dívala, pak jí do očí vstoupily slzy. Semkla pevně víčka.

A tak se jí – v hodině mezi psem a vlkem na Boží hod vánoční – promítl za zavřenýma očima film sestříhaný z útržků posledních deseti let jejího života. Bolestný rozchod s Lumírem, dlouhá odpoledne a večery v laboratoři, kdy prací zaháněla osamělost i touhu po dítěti, krátký vztah-nevztah s Petrem, mladším kolegou z práce, který ji dlouhou dobu obdivoval a lichotil, ale nakonec dal přednost mladé medicce, kaskáda úspěchů na konferencích doma i venku, nemocná matka a její nedávná smrt...

Opřená o chladnou stěnu se Džej roztřásla zimou. Rozhodla se vzít si na sebe ještě svetr, který měla někde v kabele. Rozevřela ji a zašátrala po něm. Vespod se zaleskl zlatavý obal šestihranné krabičky. Ponořila ruku hlouběji a dárek, který Nickovi zapoměla dát, štítivě vyzvedla dvěma prsty ven. Červená písmena *Ferrero Küsschen* se jí roztančila před očima. Až teď se naplno rozplakala.

Slzy smývaly hořkost poznání, neodbytnost zklamání, věčnou touhu po lásce...

Nechala je stékat po tváři. Pak ji kolena zradila a ona zvolna sjížděla dolů. Než dosedla na studené dlaždice, roztrhla obal krabičky.

První čokoládový polibek byl ještě hořký. Ty další jí však zvolna sládlly na jazyku...

Červená řeka

Legenda

Úžlabinou mezi dvěma lysými kopci tekla zvláštní řeka. Byla opředena legendou...

K jejímu prameni se lidé kdysi vypravovali za jediným účelem. Chtěli se dozvědět, zda ten, koho s sebou přivedou, je opravdu miluje. O lásce totiž člověk snadno pochybuje. Přestože by rád věřil všem neklamným znakům, které obvykle zamilovanost provází, vkrádá se do duše stín pochybnosti... Podle pověsti stačilo postát chvíli na břehu. Čím víc lásky, tím se hladina zbarvila víc do červena... Tak jednoduché to prý bylo...

V době před pátou biotechnologickou revolucí postavili lidé přes řeku most. I on měl jednu zvláštnost. Ve dne byl jednosměrný. Materiál, ze kterého byla mostní konstrukce postavena, měl záporný index lomu, za denního světla byl viditelný jen z určitého směru, takže se po něm dalo přejít jen zleva doprava. Tedy vzato po toku řeky. Za soumraku se však most začínal chovat zcela obyčejně a zviditelnil se pro chodce v obou směrech.

Léto roku 2156

Poslední dobou se hladina řeky leskla kovovou šedí. Tam, kde se voda líným tempem převalovala mezi obrovskými tmavohnědými balvany, se občas objevily chomáčky bílé pěny. Ty však mizely před očima. A zase ta ocelová šed'.

Přímo pod mostem byla řeka nejhlubší. Téměř nehybná vodní hladina odrážela strmé břehy jako majestátní zrcadlo.

Mejls žil na levém a Terea na pravém kopci. Terea byla trochu bázlivá. Například netoužila vědět, co je na druhé straně, zda tam někdo žije. Zvykla si na svou samotu, na každodenní stereotypy. Stále stejnou šedou realitu jí zpestřovaly jen průzkumy podzemního skladu. Každý den tam objevovala nové poklady. Přesto se neubráníla, aby chvílemi nesnila o budoucích časech. Jediné, k čemu se nechtěla vracet, byly vzpomínky na modré zdi ústavu.

O Mejlsovi by se dalo říct, že byl jejím protikladem. Zvědavý, průbojný, tvrdohlavý...

Nevěděli by o sobě, kdyby...

2. září 2156

... toho dne brzy zrána přešel Mejls most přes řeku poprvé. Doufal, že na druhé straně objeví něco k jídlu. On sám se dostal do téhle pustiny podivnou záhadou. Poslední vzpomínka, která

se mu vybavovala, se týkala bílých oslepujících záblesků z poplašného zařízení umístěného nad zamřížovaným okénkem v jeho cele. Od té doby uplynulo mnoho dní.

Našlapoval zlehka, prověřoval na cizím území každý krok. Brzy však zjistil, že půda pod nohama je stejná jako na jeho straně řeky. Vyzrazil vzhůru do kopce, za dopoledne se dostal až k převislé skále uprostřed svahu. Do večera mapoval cizí prostor. Ani jednou se neohlédl zpátky k řece... a tak nezjistil, že z tohoto břehu není most ve dne vidět.

Ve chvíli, kdy se rozhodl si odpočinout, se zarazil. Periferním viděním zaznamenal pohyb. Otočil hlavu tím směrem a spatřil Ji. Byl u vytržení. Takže tu někdo žije. V houstnoucím šeru nedokázal pořádně rozeznat její rysy. Nechtěl ji vylekat, a tak se rozhodl počkat... na světlo.

Setkání

Sotva se druhý den probudil, vyběhl na nedaleký skalní převis a rozhlédl se. Seděla stranou pod ním na plochem kameni. Nečekal na vhodný okamžik, obešel kámen zezadu a vynořil se vedle ní...

Strnula. Chřípí se jí zachvělo, bylo vidět, že má strach. Mlčela. Hlavou se jí však honila jedna otázka za druhou. Kde se tu vzal? Jak to, že tu ještě někdo žije? Je odtud? No, jasně... tenhle bude odtud, řekla si v duchu, když si ho pořádně prohlédla. Měl totiž průzračně modré oči stejně jako všichni, které podrobili pokusům v ústavu. Znamení příslušnosti ke zkoumaným, znamení odlišnosti od zkoumajících.

Mejls si ale přisedl k ní, jeho oči neskrývaly zájem. Jako by se znali léta, prohodil:

Chnnn, gun krrr htp?

Terea zbystrčila. Tak pozor, to nebude jen tak někdo, když používá jejich jazyk. A proč se ptá, jestli tu žiju sama? Jestli jsem v poslední době někoho neviděla?

No, al htp fu gru, dostala ze sebe po krátkém zaváhání. Ne, neviděla nikoho... už dlouho.

Vlastně ode dne, kdy se sneslo z nebe Velké ticho, uvědomila si o chvíli později. Ten den ji odvezli v kleci mimo areál ústavu. Byla patrně omámená nějakými preparáty, protože si pamatuje jen na zvláštní svíravý pocit při probuzení. Dveře klece byly pootevřené, nikde nikdo. Dva dny se toulala po okolí, než objevila místo, které jí dovolilo přežít...

Terea nerada marnila čas zbytečnými slovy, ale Mejls se rozmluvil dál. Mimo jiné řekl, že hledá jídlo. Pohlédl přitom na ni, jako by doufal, že mu poradí, kam se za potravou vydat.

Uhnula pohledem. Už dřív si všimla, že je hodně vyhublý. Váhala... a on... bylo vidět, že pomalu ztrácí naději. Náhle se rozhodla.

Můžeme snad mluvit po našem, tedy jestli jsi nezapomněl, pronesla. Pak pohodila hlavou směrem k nedaleké skále. No, tak se zvedni a pojď za mnou, než si to rozmyslím, dodala a zamířila k průrvě. Mejls za ní.

Zanedlouho oněměl úžasem. Tolik jídla a ona ho pobízí, aby se najedl do sytosti a zůstal, jak dlouho chce...

Když skončil s hodováním, vydal se hledat Tereu. Uviděl, že usnula opřená o regál s tubami rybí pasty. Rozhodl se ji probudit, ale ona se probudila dřív, než k ní došel.

Najedl ses?

Díky, jsem plnej, nejradši bych se tu někde svalil, a přespal tady. Mám pocit, že mi praskne břicho.

No, klidně si tu zůstaň, ale já už půjdu spát.

Terea se zvedla. Ucítila závan plíživého chladu, který ohlašoval blížící se noc. Hlouběji ve skladu byly prostory, které jejímu teplomilnému tělu svědčily líp, než tahle vstupní místnost, v níž to občas pořádně protahovalo.

Děkuju, ozvalo se za ní.

Ohlédla se.

Není zač, pronesla potichu. Zejtra se uvidíme.

Mejls ji sledoval, dokud mu v dálce podzemní chodby nezmizela.

1. prosince 2157

Už víc než rok spolu Terea a Mejls žili na pravém břehu řeky. Její kdysi kalná šed' se nyní proměňovala odlesky rubínové barvy. Ani jeden z nich však netušil, jaká pověst je s řekou spojená, a tak pozorovali barevné skvrny s jistým neklidem.

Teď se zastavili kousek nad řekou. Dnes se totiž rozhodli, že prozkoumají vodní svět v hlubině. Doufali, že by tam mohli objevit jiné živé tvory.

Ponořili se. Drželi se přilepeni k sobě, jako by se báli, že je silnější proud může nadobro odtrhnout. Nemluvili, ani nemohli. V hloubce jim v uších vibrovalo jiné ticho, než to nad hladinou. Na jednu stranu z něj měli strach, na druhou poznali, že absence slov neznamena absenci vnímání. Šlo o pocity, o neustálý tělesný dotyk. I tady v hlubině byli zase sami. Jen oni dva. Jejich duše prostoupily temnou vodu kolem jejich těl, obalily je jakýmsi fluidem vytržení, které spolu zažili poprvé. Sami dva... ve vodě i ve světě nad hladinou.

Když se po dlouhé době vynořili a vylezli na břeh, pohladila Terea Mejlsovu hlavu. Zvláště se zastavila u jeho hlubokých kožních řas na čele...

Víš, promluvil Mejls, já mám od toho ponoření takovej divnej pocit...

Terea tázavě zvedla oči.

Hmm?

To, co pak Mejls řekl, nebyla pravda... to však on nemohl vědět. Chtěl jen od Terey ujistit, že smutek, který ho tam dole prostoupil a který pak přenesl i na ni, byl zbytečný. Jenže byl skutečně zbytečný? napadlo Tereu. Bez něj bysme přece nepoznali tu sílu, která nás i tam dole držela těsně u sebe, nedovolila studený vodě, aby vstoupila mezi naše těla a zmrazila všechno, co jsme v tom okamžiku cítili...

Smutek z toho, že jsme sami... sami v celý týhle pustině, sami na obou kopcích kolem podivný řeky, sami.

Při odchodu si všimli, že voda v řece zčervenala o trochu víc...

8. 12. 2157

Mejls našel ve skladu starý ruční přehrávač s ještě nevybitou baterií a několik obrázkových záznamů. Toho večera se poprvé necítili tak osaměle. Vrátili se do minulosti. Třebaže dávné a místy romanticky směšné...

Hraní se slovy, s myšlenkami, s city... ptáš se, kde je pravda? zívla Terea, když skončil poslední film. Pak se zamyslela.

Proč to potřebujeme vědět? Změní se tím něco? Mě by spíš zajímalo, proč máme v mozku slepý uličky, který nám vrací vzpomínky na modrou celu?

Mejls na ni obdivně pohlédl. Za tu dobu, co ji znal, ho neustále překvapovala. Nejen tím, jak se proměňovala její původně bázlivá povaha. Nejen tím, jak ho inspirovala k přemýšlení o věcech, které by dřív nechal být.

Nejvíce se mu na ní líbilo, že...

Tery, proč se do srdce umísťuje láska?

Já nevím..., řekla po chvíli, slyšels přece..., pohodila hlavou směrem k přehrávači a napodobila hlas zamilované herečky:

Třeba kvůli tomu svíravému pocitu, když vidíš toho, koho miluješ.

Mejls zavrtěl hlavou.

Ale to přece cítím i jinde po těle, namítl.

Možná kvůli bušení, který ten stav provází, pokračovala Terea pateticky. Nebo proto, že by tam mohla přebývat duše.

A je vůbec nějaká? zeptal se Mejls. Nesídlí třeba v těch částech mozku, o kterých ani netušíme, k čemu vlastně jsou?

Terea už na to nic neřekla, jen se na něj usmála. Zůstaň tak napořád, přál si v tu chvíli Mejls.

Její oči zdobily paprsky kožních řas a nos měla směšně nakrčený. Měl tenhle její pohled moc rád.

Za hodinu se ze zapadlého kouta starého skladu ozývalo dvojí oddechování. Oba zmutovaní potkani, stulení v pozici lžičky, si užívali svého výsadního postavení. Na téhle planetě zůstali opravdu sami.

8. 12. 2157, TM123-698-08122157

Po dlouhé pouti vesmírným prostorem a transformaci do místního úředního jazyka byl kódovaný záznam z jednoho satelitu, který kroužil kolem nenápadné šedomodré planety v obyčejné hvězdné soustavě naprosto tuctového spirálního ramena nijak zvláštní galaxie, poměrně stručný. Robot sedmé generace velící řídicí centrále si uložil do paměti následující věty:

Sledované objekty začínají vykazovat myšlenkové projevy spojené se vzájemnými dotyky, které byly pozorovány i u dřívě vyhubeného druhu člověka moudrého. Preparáty Z123 a G698 jsou dlouhodobě účinné. Při přežití v podmínkách biologického vyhlazení ostatních živočišných druhů se osvědčila jejich kombinace s introny GH56. Uměle připravené lidské geny však předurčují oba potkany k nepředvídatelným reakcím.

Závěr: vytvořit podmínky v jiné části galaxie a aplikovat zmíněné preparáty na jiný živočišný druh. Vyloučit tak z procesu mutace lidské geny, které způsobují výše zmíněný stav. Sledované objekty odpojit od přísunu živin.

O deset měsíců později

Seděli na pravém břehu řeky. Byli vyhublí, kůže na jejich tělech visela v žalostných záhybech. Podle předpokladu řídicího střediska už měli být několik měsíců mrtví. Terea a Mejls se však drželi. A voda v řece zářila do dálky rubínovou červení.

Rozhodnutí

(Jaroslavovi)

Starý muž zakloní hlavu, posune se na lůžku směrem k nemocničnímu oknu. Zahlédne cáry mraků a tmavou oblohu bez jediné hvězdy.

Jak to mezi nimi dopadne, až tu nebudu? Takže? Posvátné losy Urim a Tumim? Panna nebo orel? Ano či ne?

Ne, rozhodl se – stejně jako kdysi – i dnes odpoledne, kdy ho navštívila dcera. Nebyla sama, přišla s přítelem – právníkem. Nejdřív navrhovala, pak přikazovala, nakonec zuřila.

Ne, potvrdí mozek znovu. Závěť je v pořádku. Není třeba ji měnit. Misky vah nejsou naplněné stejně, ale spravedlivě.

Ano, horuje srdce. Naplň je obě rovným dílem, jen tak dojdeš usmíření svých dětí.

O co se tu přete? vloží se do sporu duše.

O poslední vůli, odpoví mozek.

O usmíření, upřesní srdce.

Tak o co tedy? zeptá se duše znovu, už trochu netrpělivě.

Blázen... chce ji ještě jednou vidět, utrousí mozek, pořád doufá, že ji dokáže změnit.

Rád by s ní mluvil... znovu a jinak, prohodí srdce. O samotě, ne před tím jejím advokátem.

To asi tuší, pomyslí si duše, že už mu nezbejvá moc času...

Starý muž se opře o pelest, odvrátí oči od okna. Hlavou mu letí vzpomínky. Po smrti ženy se jeho dcera proměnila *tak trochu v ďáblíci*. Nikdy dřív se mu nezdála tak nenasatná, dravá, sobecká.

Naštěstí má stařec ještě syna – *tak trochu anděla*. Ten se maskuje vizáží člověka, který nese na zádech tíhu celého světa. Věčně shrbený a zasmušilý. Nedbá na sebe, ale pomáhá, stará se... o všechny, o všechno. Hlavně však o něj – o svého otce. Chce, aby nestrádal nenadálou samotou. A tak se snaží. Udělal by pro něj cokoli.

I proto se otec před půlrokem rozhodl sepsat závěť. Zohlednil v ní dobrotu anděla a bezcitnost ďáblíci. Její nenadálý příchod mu však tenkrát vzal klid. Když zahlédla na stole popsaný list papíru, když přelétla těch několik řádek, smetl její hysterický výbuch všechno kolem. Starý muž po jejím odchodu jen stěží lapal po dechu, bolest v srdeční krajině ztlumila až pravidelná návštěva syna, který mu přinesl k večeři teplou polévku.

Druhý den přišla d'áblice s omluvou, věděla, že přestřelila, a tak se lísala, pochlebovala. Otec ji nechal vymluvit, vzpomněl si přitom, jak ráda se s ním jako malá holčička vždycky mazlila. Jak to s ním uměla. Možná vzpomínky, možná nečekaná přítulnost d'áblice naladily jeho srdce k rozhodnutí, se kterým rozum nesouhlasil. Rozum mu totiž zakazoval tu podivnou směs citů, kterou v něm rozdmýchala dceřina přítomnost. Rozum věděl, jak je srdce snadno zranitelné...

Rozkolísaný stařec slíbil, že si závěť ještě promyslí, řekl, že všechno má svůj čas, a nastavil tvář k polibku – k usmíření.

Jenže d'áblice čekala víc. Chtěla rozhodnutí tady a teď, položila před něj vyplněný tiskopis. Otec chvíli váhal, pak ale převod bytu nepodepsal.

A tak mu místo polibku vmetla do tváře slova, která jsou mezi dcerou a otcem zapovězená.

Záhy nato muž vážně onemocněl.

Stařec se převalí na rozvrzané nemocniční posteli a znovu pozoruje beztvářá oblaka, mezi kterými tu a tam probleskne mihotavá zář vykukujících hvězd. Zašátrá rukou na stolku vedle lůžka. Mobil. Novodobý dobroděj i škůdce... Zprostředkovatel zbrklých i dlouho promyšlených rozhodnutí.

Najde číslo d'áblice, zmáčkne vytáčení. Vzápětí se zalekne. V duchu rychle formuluje první větu. Telefon však zůstává němý.

V hodině mezi psem a vlkem se jeho mozek probudí a srdce mu už nedovolí usnout.

Oba jsou tak rozdílní, vysloví stařec nahlas do ticha a tmy nemocničního pokoje.

Už odmala, dodá jen v duchu, když zaslechne, že pacient vedle něj se nepokojně zavrtěl.

Co jsem zkazil... je to taky moje vina? Dal jsem jim život... jsem to já, kdo má v sobě d'ábla i anděla?

Cože? ozve se z vedlejší postele.

Vy nespíte?

Ne... vzbudil jste mě... no, já mám chatrný spaní.

Myslel jsem na Olinu – dceru, co tady byla za mnou odpoledne. Vždycky se zdála bejt samostatnější, rychlejší než syn. Jan... on je citlivej, po ženě, zemřela před rokem. Ale teď mi připadá...

Pěkná dračice, poznamenaná soused. V duchu si pomyslí – obličej krásky, ale jinak škoda mluvit. Potom však podotkne:

Ale syn... ten se vám poved, ne?

Starý muž jen tiše přikývne.

V hodině mezi psem a vlkem se otcův mozek dobere poznání, které jeho srdce nechce přijmout. A tak za rozbřesku raději zmlkne samo, zlomené hledáním viny, zlomené hledáním vlastní chyby...

Anděl jde nemocniční chodbou, zaklepe na dveře lékařského pokoje. O několik minut později vychází ven s kusem papíru v ruce. Stojí v něm, že jeho otec dnes nad ránem zemřel. Anděl jde nemocniční chodbou a oči má suché.

Ďáblice několikrát vytočí číslo, které zůstává němé. Pak zkusí jiné – úřední, a dozví se, že její otec dnes nad ránem zemřel. Ďáblice položí telefon a dlouho se nehýbá. Po tváři jí stékají slzy.

Stává se, že srdce někdy odmítá pochopit důvody, které rozum nabízí.

Stává se, že některá rozhodnutí zůstanou otevřená napořád.

Krajina mého srdce

Krajina mého srdce je hornatá. Lemují ji táhlá pohoří, ve kterých se schovávají jezera s vodou průzračně kopírující pocity tvého těla. Tající kostky ledu na mečovitém výběžku mé hrudní kosti se vsakují dovnitř. Processus xiphoideus.

Vrcholy svažující se k jezerům, křivolaké soutěsky spojující údolí mezi kopci i náhorní planiny spálené nečekanými požáry... co všechno se dokáže vtěsnat do prostoru dutého svalu v mém hrudníku. Co všechno...

Mapu – průvodkyni po spáleništích, po dávno zarostlých cestách i vyschlých korytech řek – jsi dostal kdysi darem. Nyní leží nejspíš na dně jednoho z šuplíků tvého stolu.

Nepotřebuješ ji, protože... rád zkoumáš, pátráš a přemýšlíš... sám. Chceš objevovat sám. A tak šplháš po strmé skalní stěně, zadýchaný se důvěřivě zachytneš v drolící se spáře, zatínáš zuby, ale přece jen se za okamžik posuneš dál. Cítíš, že to tak má být, že právě ta nesnadnost výstupu tě přitahuje.

Čekám tě. Chvilé na vrcholu je krátká. Netrpělivá, zbrklá, chvějící se. Zdálo by se, že tvé úsilí si zaslouží bohatší odměnu. Zdálo by se... ale je to skutečně tak? Možná zvenku.

Jenže my dva jsme uvnitř, a tak víme, že chvíle na vrcholu nebývají ani netrpělivé, ani zbrklé. Možná se však trochu chvějí. O to, aby v nás dlouho přetrvaly... o to, abychom je dlouho nosili v sobě.

Processus xiphoideus. Tam někde hluboko pod mečovitým výběžkem našich hrudních kostí se tyhle okamžiky sčítají. Časově oddělené, přesto spojitě.

Plníme kapsy za klíčovými kostmi kvantovými vzpomínkami...

Jsme od sebe a přece v sobě.

Krajina mého srdce tě vpustila dovnitř. Sedíme na skále u jezera, tmavá hlubina pod námi se leskne odpoledním sluncem. Zářivým, žhavým, magickým kotoučem přitahujícím oslněné oči. Skočíme? Potopíme se? Dotkneme se dna?

Jsou dny, kdy se dostáváme hluboko. Držíme se přilepení k sobě, tam dole nám v uších vibruje jiné ticho, než to nad hladinou. Ačkoli se ti nedívám do očí, hned zpočátku cítím, že dnes se ti nechce se mnou dolů. Tvůj odpor však slábne, a tak smutek, který jsi ještě před chvílí zadržoval pod víčky, vybublá ven... I já se očišťuju zpovědí ze svých neblahých pochybností, ze svých slepých odboček i z marných srovnávání. Nasloucháš, vysvětluješ, snažíš se pochopit. A pak...

Drtíš mě v objetí. Drtíš mé pochybnosti, odbočky, srovnání. Drtíš krajinu mého srdce. Jak ráda se tomu tlaku poddávám.

Když naše hlavy vykouknou nad vodu, vlasy rozstříknou přebytečné kapky po hladině a my o chvíli později šplháme po skalním masivu zpátky nahoru, všimnu si proměny. I ty se všimneš. Pohybuješ rty, ale já tě neslyším. Odezírám bezzvučná slova, snažím se pochopit. Zmlkneš.

Hlubina ti vzala hlas. Zvednu ruce a vezmu tvou hlavu do dlaní. Oči se propalují navzájem. Tak zblízka se do mých zorniček ještě nikdo nedíval. Najednou se tvá slova vrací k mým uším. Najednou rozumím, vím, že tohle všechno jsme.

Země pod nohama se mírně otřese na znamení souhlasu.

Krajina mého srdce tě vpustila dovnitř. Jinak než před chvílí. Utíkáme strmou stezkou na nejbližší pahorek. Víme, co bude následovat, a přesto nás to vždycky znovu udivuje. Dnes šplháme výš, závratí z hlubiny pod námi se nám třesou kolena, jediný mohutný poryv větru způsobí, že se v objetí ocitneme v blízkosti slunce.

Hltáme s nadšením prožitky toho druhého. Hltáme s nadšením prožitky své vlastní. Křičíme, šeptáme, slova nestačí, myšlenky tančí divoký rej, těla splývají, kde jsem já a kde ty, není to jedno?

Vysilující minuty, horké vteřiny, které po posledním záchvěvu teplého vzduchu předchází návratu na zem. Hoříš mi v objetí, hořím ti v objetí.

První dotyky se zemským povrchem nás ochladí. Odsouvám se stranou. Zavírám oči a zrychlený dech se zvolna uklidňuje. Otevřu je, až když ucítím opět tvou blízkost.

Díváš se na mě. Pozoruješ, vnímáš. Napětí opadlo, jsem jiná než tam nahoře. Moje proměna se ti líbí, tvé oči zazáří poznáním. Už věříš, že krajina mého srdce tě vpustila dovnitř.

Pohoří, soutěsky, jezera, planiny. To všechno jsi objevil...

Tam všude jsme byli. Spolu i sami...

Jen louka, na které kvetou blatouchy, nám zůstala zatím skrytá.

Najdeme ji, šeptáš mi do vlasů, je dobře mít cíl ještě před sebou.

I kdyby ne, odpovím, hledáme ji spolu. To je víc, než bloudit sám.

A tak to opravdu vypadá, že naše tušení je správné. Už dlouho se nám totiž zdá, že...

... i cesta může být cíl.

XXX